ROZSUDEK TRIBUNÁLU (třetího senátu)

9. září 2011 *

Ve věci T-25/06,

Alliance One International, Inc., se sídlem v Danville, Virginie (Spojené státy americké), zastoupená C. Ostim a A. Prastaro, advokáty,

žalobkyně,

proti

Evropské komisi, zastoupené původně É. Gippini Fournierem a F. Amatem, poté É. Gippini Fournierem a N. Khanem, jako zmocněnci,

žalované,

jejímž předmětem je návrh na částečné zrušení rozhodnutí Komise K(2005) 4012 v konečném znění ze dne 20. října 2005 v řízení podle čl. 81 odst. 1 [ES] (Věc COMP/C.38.281/B.2 – Surový tabák – Itálie) a podpůrně návrh na snížení pokuty uložené společnosti Alliance One International,

* Jednací jazyk: angličtina.

TRIBUNÁL (třetí senát),

ve složení J. Azizi, předseda, E. Cremona (zpravodajka) a S. Frimodt Nielsen, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: C. Kristensen, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 28. září 2010,

vydává tento

Rozsudek

Skutečnosti předcházející sporu

1 Žalobkyně, Alliance One International, Inc. (dále jen „Alliance One“), je americkou společností se sídlem ve Spojených státech amerických, která stojí v čele skupiny, jež vznikla fúzí společností Dimon Inc. (dále jen „Dimon Inc.“) a Standard Commercial Corp. (dále jen „SCC“), která se uskutečnila dne 13. května 2005, tj. po skončení předmětného protiprávního jednání.

2 Společnosti Dimon Italia Srl a Transcatab SpA, dva ze čtyř hlavních podniků zabývajících se prvotním zpracováním surového tabáku se sídlem v Itálii (dále jen „zpracovatelé"), byly za trvání protiprávního jednání dceřinými společnostmi 100 % ovládanými společností Dimon Inc., první z nich, a společností SCC, druhá z nich, přitom Alliance One je právní nástupkyní společností Dimon Inc. a SCC.

A – *Správní řízení*

3 Dne 15. ledna 2002 zaslala Komise Evropských společností na základě článku 11 nařízení Rady č. 17 ze dne 6. února 1962, prvního nařízení, kterým se provádějí články [81 ES] a [82 ES] (Úř. věst. 1962, 13, s. 204; Zvl. vyd. 08/01, s. 3), profesním sdružením italských zpracovatelů a producentů tabáku, a sice Associazione professionale trasformatori tabacchi italiani (APTI, profesní sdružení italských zpracovatelů surového tabáku) a Unione italiana tabacco (Unitab, italská tabáková unie), žádosti o informace ohledně italského trhu se surovým tabákem.

4 Dne 19. února 2002 obdržela Komise žádost o ochranu před pokutami od zpracovatelské společnosti Deltafina SpA, která je členem APTI, na základě oznámení Komise o ochraně před pokutami a snížení pokut v případech kartelů (Úř. věst. 2002, C 45, s. 3, dále jen „oznámení o spolupráci"). Dne 6. března 2002 jí Komise poskytla podle bodu 15 uvedeného oznámení podmínečnou ochranu.

5 Dne 4. dubna 2002 obdržela Komise žádost o ochranu před pokutami na základě bodu 8 oznámení o spolupráci a podpůrně žádost o snížení jakékoli případné pokuty na základě bodů 20 až 27 uvedeného oznámení od společnosti Dimon Italia, jakož i žádost o snížení jakékoli případné pokuty podanou na stejném základě společností Transcatab.

6 Ve dnech 18. a 19. dubna 2002 provedla Komise na základě článku 14 nařízení č. 17 šetření v prostorách společností Dimon Italia a Transcatab, jakož i v prostorách společností Trestina Azienda Tabacchi SpA a Romana Tabacchi SpA.

7 Dne 8. října 2002 oznámila Komise společnostem Dimon Italia a Transcatab, že jelikož Dimon Italia byla prvním a Transcatab druhým podnikem, které předložily důkazy o protiprávním jednání ve smyslu oznámení o spolupráci, hodlá jim na konci správního řízení snížit pokutu, která jim bude uložena za případně konstatovaná protiprávní jednání.

8 Dne 25. února 2004 přijala Komise oznámení námitek, které zaslala deseti podnikům a sdružením, včetně zpracovatelů a mateřských společností některých z nich. Adresáti oznámení námitek měli přístup do správního spisu, jehož kopii na CD-ROM jim Komise poskytla, a v odpověď na námitky Komise předložili písemná vyjádření. Dne 22. června 2004 se konalo slyšení.

9 Poté, co byl dne 21. prosince 2004 přijat dodatek k oznámení námitek ze dne 25. února 2004, se dne 1. března 2005 konalo druhé slyšení.

10 Po konzultaci s Poradním výborem pro restriktivní praktiky a dominantní postavení a s přihlédnutím k závěrečné zprávě úředníka pro slyšení přijala Komise dne 20. října 2005 rozhodnutí K(2005) 4012 v konečném znění ze dne 20. října 2005 v řízení podle čl. 81 odst. 1 [ES] (Věc COMP/C.38.281/B.2 – Surový tabák – Itálie) (dále jen „napadené rozhodnutí“), jehož shrnutí bylo zveřejněno v *Úředním věstníku Evropské unie* ze dne 13. února 2006 (Úř. věst. L 353, s. 45).

B – *Napadené rozhodnutí*

11 Napadené rozhodnutí se týká zaprvé horizontální kartelové dohody prováděné zpracovateli na italském trhu se surovým tabákem (bod 1 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

12 Komise v napadeném rozhodnutí konstatovala, že v době od roku 1995 do počátku roku 2002 zpracovatelé v rámci této kartelové dohody stanovovali obchodní podmínky pro nákup surového tabáku v Itálii jak u přímých nákupů od producentů, tak u nákupů od „třetích osob – sekundárních balíren", a to zejména stanovením cen a rozdělením trhu (bod 1 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

13 Napadené rozhodnutí se zadruhé týká dalších dvou protiprávních jednání, která jsou odlišná od kartelové dohody prováděné zpracovateli a která trvala od začátku roku 1999 do konce roku 2001 a spočívala v tom, že sdružení APTI stanovovalo smluvní ceny, které sjednalo jménem svých členů při uzavírání meziodvětvových dohod se sdružením Unitab, a sdružení Unitab stanovovalo ceny, které sjednalo se sdružením APTI jménem svých členů při uzavírání týchž dohod.

14 V napadeném rozhodnutí dospěla Komise k závěru, že jednání zpracovatelů představují jediné a trvající protiprávní jednání porušující čl. 81 odst. 1 ES (viz zejména body 264 až 269 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

15 V článku 1 odst. 1 napadeného rozhodnutí Komise přičetla odpovědnost za kartelovou dohodu čtyřem italským zpracovatelům, společnosti Universal Corp., která je mateřskou společností společnosti Deltafina, a dále společnosti Alliance One, coby společnosti vzniklé fúzí společností Dimon Inc. a SCC. Komise rovněž v čl. 1 odst. 2

napadeného rozhodnutí konstatovala, že sdružení APTI a Unitab porušila čl. 81 odst. 1 ES tím, že přijala rozhodnutí o stanovení cen, které sjednala jménem svých členů při uzavírání meziodvětvových dohod.

16 V článku 2 napadeného rozhodnutí uložila Komise podnikům uvedeným v bodě 15 výše a sdružením APTI a Unitab pokuty (viz bod 54 níže).

1. *Adresáti napadeného rozhodnutí*

17 Bod 2.4 napadeného rozhodnutí se věnuje určení jeho adresátů.

18 Komise na úvod odkázala na ustálenou judikaturu, podle které musí být pojem „podnik" v kontextu práva hospodářské soutěže chápán jako pojem označující hospodářskou jednotku z hlediska předmětu dotčené dohody, i když z právního hlediska je tato hospodářská jednotka složena z více fyzických nebo právnických osob (bod 325 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

19 Komise dále uvedla, že je prokázáno, že za trvání jednotlivých protiprávních jednání se společnosti Deltafina, Dimon Italia (později přejmenovaná na Mindo), Transcatab a Romana Tabacchi, a stejně tak sdružení APTI a Unitab přímo účastnily konstatovaných protiprávních jednání, a že tedy všechny tyto podniky a sdružení jsou adresáty napadeného rozhodnutí (bod 327 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

20 V další části své analýzy zkoumala Komise otázku přičitatelnosti protiprávního jednání některých dceřiných společností (Deltafina, Dimon Italia a Transcatab) jejich příslušným mateřským společnostem. V tomto ohledu připomněla, že za trvání protiprávních jednání byla Deltafina dceřinou společností 100 % vlastněnou společností Universal, Dimon Italia dceřinou společností 100 % vlastněnou společností Dimon Inc. a Transcatab dceřinou společností 100 % vlastněnou společností SCC (bod 328 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

21 Komise zejména uvedla, že v souladu s judikaturou může být mateřská společnost považována za odpovědnou za protiprávní jednání své dceřiné společnosti, jestliže dceřiná společnost není schopna samostatně určovat své chování na trhu. V tomto ohledu připomněla, že lze vycházet z domněnky, že pokud mateřská společnost vlastní veškerý kapitál dceřiné společnosti, vykonává rozhodující vliv na chování dceřiné společnosti, jakmile se tato dopustí protiprávního jednání porušujícího čl. 81 odst. 1 ES (body 329 a 330 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

22 V bodě 331 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise dospěla k závěru, že v případě společností Deltafina, Dimon Italia a Transcatab lze legitimně vycházet z domněnky, že „nejednaly samostatně", neboť jsou, či v případě společnosti Dimon Italia byly 100 % vlastněny svými příslušnými mateřskými společnostmi.

23 Komise odmítla tvrzení uvedených společností v jejich odpovědích na oznámení námitek, že k tomu, aby bylo možné hovořit o rozhodujícím vlivu, nestačí jen 100 % ovládání, ale je zapotřebí ještě dalších skutečností, a upřesnila, že domněnka o takovém vlivu v případě 100 % ovládané dceřiné společnosti je domněnkou vyvratitelnou. Důkaz o opaku musí podat účastník řízení, který chce takovou domněnku vyvrátit „věrohodnými důkazy", a zároveň se nemůže jednat pouze o obecné informace nepodložené přesvědčivými důkazy (bod 334 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

24 Komise v tomto ohledu postupně zkoumala argumenty předložené mateřskými společnostmi, kterým bylo napadené rozhodnutí určeno.

25 Komise nejprve odmítla obecný argument dotyčných mateřských společností o plné odpovědnosti místního vedení za činnosti jejich dceřiných společností. To, že si společnosti Dimon Inc. a SCC při nabytí 100 % podílů ve svých dceřiných společnostech ponechaly stávající vedení, podle Komise nevylučuje výkon rozhodujícího vlivu uvedených mateřských společností na jejich italské dceřiné společnosti, neboť místní vedení 100 % vlastněné dceřiné společnosti jsou běžně pověřována každodenní správou (bod 338 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

26 Podle Komise žádný z těchto podniků v obecné rovině neprokázal, že by se jeho skupina vyznačovala zvláštní charakteristikou, v jejímž důsledku by činnosti její dceřiné společnosti byly do značné míry nezávislé na jejím vlivu (bod 339 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

27 Komise v tomto ohledu analyzovala pevnost hospodářských vazeb mezi společnostmi Deltafina, Dimon Italia, Transcatab a jejich mateřskými společnostmi, jež podle ní dokazuje, že italské dceřiné společnosti tvořily se zbytkem své skupiny hospodářskou jednotku. Komise k tomu uvedla, že dotyčné skupiny jsou největšími obchodníky s tabákovými listy na světě a že často nakupují a uvádějí na trh tabák nakoupený svými italskými dceřinými společnostmi (bod 340 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

28 Pokud jde o společnosti Dimon Inc. a SCC, Komise poukázala na to, že spolu se svými italskými partnery ovládaly společnosti Dimon Italia a Transcatab ještě předtím, než v posledně uvedených společnostech nabyly veškerý kapitál. Skutečnost, že po nabytí „neprovedly žádné změny ve vedení" dceřiných společností, proto nelze považovat za důkaz o tom, že poté, co se staly 100 % vlastníky, nevykonávaly na členy vedení žádný vliv. Komise dodala, že správní rada společnosti Dimon Italia byla složena pouze ze zástupců skupiny Dimon a že jeden z nich byl pověřen výlučně každodenní správou podniku. Pokud jde o přenesení výkonných pravomocí na generálního ředitele

společnosti Transcatab, Komise prohlásila, že nemá k dispozici žádné informace, které by jí umožňovaly konstatovat, že nebyl určen skupinou SCC, jako tomu bylo u ostatních členů správní rady (body 341 a 342 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

29 Komise následně odmítla argument společností Dimon Inc. a SCC, že mezi nimi a jejich dceřinými společnostmi neexistovalo žádné komunikační spojení (body 343 až 346 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

30 Komise zaprvé zkoumala existenci případného komunikačního spojení mezi společnostmi Transcatab a SCC. V tomto ohledu uvedla, že činnosti společnosti Transcatab byly považovány za činnosti společnosti Standard Commercial Tobacco Co., Inc. (SCTC), holdingové společnosti uvnitř skupiny SCC, v níž SCC vlastnila 100 % podíl, a že byly analyzovány v rámci činností skupiny zahrnujících prodej produktů společnosti SCC výrobcům cigaret. Komise z toho vyvodila, že výsledky činnosti společnosti Transcatab byly oznamovány vyšším úrovním skupiny a následně probíhala jejich konsolidace (bod 344 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

31 Komise zadruhé zkoumala situaci společností Dimon Italia a Dimon Inc. Komise uvedla, že dceřiná společnost vypracovávala pravidelné zprávy obsahující důvěrné informace o její strategii a výsledcích a že tyto zprávy byly zasílány společnostem patřícím do stejné skupiny, které nakupovaly u společnosti Dimon Italia. Komise také uvedla, že o přímém zasahování do činností společnosti Dimon Italia ze strany vedení společnosti Dimon International Inc. a dalších společností patřících do skupiny Dimon se zmiňují i další dokumenty. Komise dodala, že společnost Dimon Inc. je často označována jako „Dimon International Inc.", což znamená, že skutečně působila na nejvyšší úrovni skupiny jménem mateřské společnosti. Komise z toho vyvodila, že o existenci komunikačního spojení mezi společnostmi Dimon Italia a Dimon Inc. nelze mít pochyb, i když tato komunikace probíhala přes společnost Dimon International (bod 345 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

32 Komise odmítla argument, že společnost Dimon Inc. není přímou mateřskou společností společnosti Dimon Italia, a to z důvodu, že nebyl předložen žádný údaj o úloze společnosti Intabex Netherlands BV (dále jen „Intabex“) ani o případném komunikačním spojení mezi touto společností a společností Dimon Italia a mezi ní a společností Dimon Inc. Navíc se zdá, že společnost Intabex jednala pouze jako zprostředkující finanční holding bez žádné vazby na provozní část činností společnosti Dimon Italia (bod 346 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

33 Komise upřesnila, že jelikož skupiny, k nimž společnosti Transcatab a Dimon Italia patřily za trvání protiprávního jednání, zanikly fúzí, při níž vznikl nový subjekt Alliance One, byl tento nový subjekt adresátem napadeného rozhodnutí coby právní nástupce obou těchto skupin. Stejně tomu bylo v případě společnosti Dimon Italia, která byla prodána společností Intabex jednotlivcům, kteří ji přejmenovali na Mindo (body 349 a 350 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

34 S ohledem na tyto skutečnosti dospěla Komise v bodě 351 odůvodnění napadeného rozhodnutí k závěru, že společnosti Deltafina, Universal, Mindo (dříve Dimon Italia), Transcatab, Alliance One, Romana Tabacchi a sdružení APTI a Unitab je třeba považovat za odpovědné za protiprávní jednání a že musejí být adresáty napadeného rozhodnutí.

2. *Stanovení výše pokut*

35 Komise v bodech 356 až 404 odůvodnění napadeného rozhodnutí stanovila jeho adresátům pokuty.

36 Komise zaprvé zkoumala závažnost protiprávního jednání. Nejprve připomněla, že při jejím hodnocení musí vzít v úvahu samotnou povahu protiprávního jednání, jeho skutečný dopad na trh, pokud jej lze měřit, a velikost relevantního zeměpisného trhu, posléze v bodě 369 odůvodnění napadeného rozhodnutí vyslovila závěr, že protiprávní jednání, jehož se zpracovatelé dopustili, je třeba považovat za velmi závažné.

37 Zadruhé Komise v bodech 370 až 376 odůvodnění napadeného rozhodnutí zkoumala otázku „specifické váhy" a „odrazení". V tomto ohledu uvedla, že je třeba zohlednit „specifickou váhu každého podniku a možné dopady jeho protiprávního jednání".

38 Komise nejprve vycházela z toho, že pokuty musejí být stanoveny v závislosti na postavení každého dotyčného účastníka na trhu (bod 371 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

39 Komise v tomto ohledu konstatovala, že v případě společnosti Deltafina musí být výchozí částka pokuty nejvyšší, protože podle všeho byla největším nákupcem s přibližně 25 % podílem na trhu v roce 2001 (bod 372 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

40 Vzhledem k tomu, že společnosti Transcatab, Dimon Italia a Romana Tabacchi měly v roce 2001 menší podíly na relevantním trhu, a sice přibližně 9 až 11 %, Komise usoudila, že „musejí být uvažovány v jedné skupině" a že výchozí částka pokuty musí být v jejich případě nižší (bod 373 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

41 Komise však dospěla k tomu, že výchozí částka, která odráží pouze postavení na trhu, nebude mít na společnosti Deltafina, Dimon Italia (Mindo) a Transcatab dostatečný odrazující účinek, protože i přes jejich poměrně nízký obrat každá z nich je – nebo v případě společnosti Mindo byla – součástí nadnárodních skupin značné

hospodářské a finanční síly, které byly hlavními světovými obchodníky s tabákem a působily na různých úrovních činnosti v tabákovém průmyslu a na různých zeměpisných trzích (bod 374 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

42 Aby pokuta odrazovala, měla tedy Komise za to, že je třeba na výchozí částku stanovenou společnosti Deltafina použít násobitel 1,5 – tj. zvýšení o 50 % – a na výchozí částku stanovenou společnostem Dimon Italia (Mindo) a Transcatab násobitel 1,25 – tj. zvýšení o 25 % (bod 375 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

43 Komise tak v bodě 376 odůvodnění napadeného rozhodnutí stanovila výchozí částky pokut následovně:

– Deltafina: 37,5 milionu eur;

– Transcatab: 12,5 milionu eur;

– Dimon Italia (Mindo): 12,5 milionu eur;

– Romana Tabacchi: 10 milionů eur.

44 Zatřetí Komise zkoumala otázku délky trvání protiprávního jednání.

45 Zejména z bodů 377 až 379 odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že Komise zvýšila výchozí částky pokut o 10 % za ukončený rok, ve kterém došlo k protiprávnímu jednání, a o 5 % za každé další období v trvání šesti měsíců a více. Výchozí částka pokuty tak byla zvýšena o 60 %, což odpovídá období trvání protiprávního jednání o délce šesti let a čtyř měsíců v případě společností Deltafina, Dimon Italia (Mindo) a Transcatab, a o 25 %, což odpovídá období trvání protiprávního jednání o délce dvou let a osmi měsíců v případě společnosti Romana Tabacchi.

46 Základní částky pokut uložených adresátům napadeného rozhodnutí byly tedy stanoveny následovně:

– Deltafina: 60 milionů eur;

– Transcatab: 20 milionů eur;

– Dimon Italia (Mindo): 20 milionů eur;

– Romana Tabacchi: 12,5 milionu eur.

47 Komise začtvrté v bodech 380 až 398 odůvodnění napadeného rozhodnutí zkoumala, zda je třeba přihlédnout k polehčujícím okolnostem. Pokud jde zejména o situaci společností Dimon Italia a Transcatab, Komise odmítla veškeré jejich argumenty, na jejichž základě se na ně měly uplatnit polehčující okolnosti.

48 Komise zapáté stanovila částku pokut po uplatnění polehčujících okolností – základní částku pokuty uložené společnosti Deltafina snížila o 50 % a základní částku pokuty uložené společnosti Romana Tabacchi snížila o 30 % – a zkoumala, zda je třeba základní částky stanovené jednotlivým adresátům upravit tak, aby nepřesáhly maximální výši 10 % obratu stanovenou v čl. 23 odst. 2 nařízení Rady (ES) č. 1/2003 ze dne 16. prosince 2002 o provádění pravidel hospodářské soutěže stanovených v článcích 81 [ES] a 82 [ES] (Úř. věst. 2003, L 1, s. 1; Zvl. vyd. 08/02, s. 205) (body 399 až 404 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

49 Komise v tomto ohledu upřesnila, že jsou-li dotyčné podniky součástí určité skupiny, je tím prokázáno, že tyto podniky podléhají rozhodujícímu vlivu svých mateřských společností, a že jelikož jsou tyto mateřské společnosti solidárně odpovědné za zaplacení pokuty uložené jejich dceřiné společnosti, je tedy třeba pro účely stanovení výše uvedené horní hranice 10 % zohlednit světový obrat skupiny (bod 401 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

50 Z tohoto důvodu Komise uvedla, že pokuta uložená společnosti Romana Tabacchi nesmí přesáhnout 2,05 milionu eur a že ostatní pokuty není třeba na základě tohoto ustanovení snižovat (body 402 a 403 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

51 Na závěr své analýzy horní hranice pokuty Komise omezila solidární odpovědnost společnosti Mindo na 10 % jejího obratu za poslední hospodářský rok, tj. na 3,99 milionu eur, vzhledem k tomu, že v okamžiku přijetí napadeného rozhodnutí neměla žádné vazby na bývalou skupinu Dimon, nyní Alliance One (bod 404 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

52 Komise se zašesté vyslovila k použití oznámení o spolupráci (body 405 až 500 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

53 Komise nejprve konstatovala, že společnosti Dimon Italia a Transcatab splnily podmínky, které jim byly stanoveny na základě jejich žádosti o snížení pokuty, a po posouzení předložených důkazů a spolupráce ze strany těchto společností v průběhu řízení dospěla k tomu, že jim bude poskytnuto maximální snížení v rámci rozmezí, které jim bylo sděleno v návaznosti na jejich žádost o snížení, tj. 50 % pro Dimon Italia a 30 % pro Transcatab (body 492 až 499 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Společnosti Deltafina naproti tomu nebyla přiznána ochrana před pokutou ani jí nebyla pokuta snížena.

54 V souladu s čl. 23 odst. 2 nařízení č. 1/2003 Komise stanovila v článku 2 napadeného rozhodnutí výši pokut uložených podnikům a sdružením podniků, jimž bylo určeno napadené rozhodnutí, následovně:

– Deltafina a Universal, společně a nerozdílně: 30 milionů eur;

– Dimon Italia (Mindo) a Alliance One: 10 milionů eur s tím, že Alliance One odpovídá do celé výše a Mindo odpovídá společně a nerozdílně pouze do výše 3,99 milionu eur;

– Transcatab a Alliance One, společně a nerozdílně: 14 milionů eur;

– Romana Tabacchi: 2,05 milionu eur;

– APTI: 1 000 eur;

– Unitab: 1 000 eur.

Řízení a návrhová žádání účastnic řízení

55 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 24. ledna 2006 podala společnost Alliance One tuto žalobu.

56 Společnost Alliance One ve svém návrhu požádala o spojení projednávané věci s věcmi týkajícími se žalob podaných společnostmi Mindo a Transcatab (viz body 57 a 58 níže).

57 Dne 20. ledna 2006 podala společnost Mindo žalobu, kterou se domáhala, aby bylo napadené rozhodnutí částečně zrušeno, a podpůrně, aby byla snížena pokuta, která jí byla napadeným rozhodnutím uložena (věc T-19/06).

58 Dne 3. února 2006 podala také společnost Transcatab žalobu, kterou se domáhala, aby bylo napadené rozhodnutí částečně zrušeno, a podpůrně, aby byla snížena pokuta, která jí byla napadeným rozhodnutím uložena (věc T-39/06) a zároveň žádala o spojení této věci s projednávanou věcí.

59 Samostatným podáním došlým kanceláři Tribunálu dne 27. července 2006 požádala společnost Mindo o spojení věci T-19/06 s projednávanou věcí. Dne 21. srpna 2006 předložila společnost Alliance One své vyjádření k této žádosti a prohlásila, že se spojením souhlasí.

60 Dopisem došlým kanceláři Tribunálu dne 21. srpna 2006 Komise sdělila, že spojení těchto věcí podle ní neumožní podstatně zvýšit efektivitu řízení a že posouzení této otázky ponechává na Tribunálu.

61 Tribunál žádosti o spojení nevyhověl.

62 Dne 24. listopadu 2009 položil Tribunál v rámci organizačních procesních opatření stanovených v článku 64 svého jednacího řádu písemnou otázku společnosti Alliance One, která na ni ve stanovené lhůtě odpověděla. Dne 2. února 2010 předložila Komise vyjádření k odpovědi společnosti Alliance One.

63 Tribunál (třetí senát) se na základě zprávy soudkyně zpravodajky rozhodl zahájit ústní část řízení a v rámci organizačních procesních opatření stanovených v článku 64 svého jednacího řádu vyzval účastnice řízení, aby předložily některé dokumenty. Účastnice řízení této žádosti vyhověly ve stanovené lhůtě.

64 Řeči účastnic řízení a jejich odpovědi na otázky Tribunálu byly vyslechnuty na jednání konaném dne 28. září 2010.

65 Alliance One navrhuje, aby Tribunál:

– zrušil čl. 1 odst. 1 napadeného rozhodnutí v rozsahu, v němž se týká společností SCC, Dimon Inc. a Alliance One;

– odpovídajícím způsobem snížil pokuty uložené společnostem Transcatab a Dimon Italia (Mindo) tak, aby pokuty nepřesahovaly 10 % jejich obratu za poslední hospodářský rok;

– podpůrně snížil pokuty uložené společnostem Transcatab a Dimon Italia (Mindo), protože neměl být použit násobitel;

– uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

66 Komise navrhuje, aby Tribunál:

– žalobu zamítl;

– uložil společnosti Alliance One náhradu nákladů řízení.

Právní otázky

67 Na podporu své žaloby předkládá společnost Alliance One v podstatě tři žalobní důvody, které se dělí na několik částí. První žalobní důvod, který je hlavním žalobním důvodem, vychází z porušení pravidel, podle kterých se protiprávní jednání dceřiné společnosti přičítají její mateřské společnosti, jakož i z porušení práva na obhajobu. Druhý žalobní důvod vychází z porušení čl. 23 odst. 2 nařízení č. 1/2003 v rozsahu, v němž částka uložené pokuty překračuje 10 % obratu dosaženého v roce 2005 společností Transcatab a společností Dimon Italia, jakož i z porušení zásady proporcionality při stanovení konečné částky pokuty. Společnost Alliance One také předkládá podpůrně třetí žalobní důvod, vycházející z nesprávného právního posouzení a z nesprávného skutkového zjištění, jakož i z porušení zásady proporcionality a z nedostatku odůvodnění při stanovení násobitele.

A – *K prvnímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení pravidel, podle kterých se protiprávní jednání dceřiné společnosti přičítají její mateřské společnosti, jakož i z porušení práva na obhajobu*

68 Tento žalobní důvod lze rozdělit do čtyř částí. V rámci první části společnost Alliance One tvrdí, že Komise porušila pravidla, podle kterých se jednání dceřiné společnosti přičítají její mateřské společnosti. V rámci druhé části společnost Alliance One tvrdí, že společnosti SCC a Dimon Inc. předložily Komisi důkazy, jež nasvědčují tomu, že na své dceřiné společnosti nevykonávaly rozhodující vliv, a které Komise v podstatě nezohlednila. V rámci třetí části společnost Alliance One Komisi vytýká, že porušila právo společností SCC a Dimon Inc. na obhajobu tím, že ke zpochybnění důkazů, které tyto společnosti předložily, použila jednak dokumenty, jež nebyly zmíněny v oznámení námitek, a jednak nedostupné dokumenty. V rámci čtvrté části společnost Alliance One uvádí, že Komise porušila pravidla týkající se důkazního břemene.

1. *K první části, vycházející z porušení pravidel, podle kterých se jednání dceřiné společnosti přičítají její mateřské společnosti*

a) Argumenty účastnic řízení

69 Společnost Alliance One tvrdí, že Komise pochybila, když měla za to, že za trvání protiprávního jednání vykonávala společnost SCC rozhodující vliv na společnost Transcatab a společnost Dimon Inc. vykonávala rozhodující vliv na společnost Dimon Italia, a když ji z tohoto důvodu považovala za solidárně odpovědnou za protiprávní jednání společností Transcatab a Dimon Italia.

70 Podle společnosti Alliance One spočívá napadené rozhodnutí na nesprávném výkladu příslušné judikatury, neboť se v něm konstatuje, že lze vycházet z domněnky, že mateřská společnost vlastnící 100 % podíl v dceřiné společnosti vykonává na její obchodní chování rozhodující vliv. Na podporu svého tvrzení poukazuje společnost Alliance One na několik rozsudků Soudního dvora, na stanoviska generálních advokátů ve věcech, v nichž byly tyto rozsudky vydány, a na některé rozsudky Tribunálu. Podle ní zejména z rozsudku Soudního dvora ze dne 16. listopadu 2000, Stora Kopparbergs Bergslags v. Komise (C-286/98 P, Recueil, s. I-9925), který byl podle ní potvrzen dalšími rozsudky, vyplývá, že k tomu, aby bylo možné vycházet z domněnky, že mateřská společnost vykonávala na chování své dceřiné společnosti rozhodující vliv, a považovat ji tak za solidárně odpovědnou za protiprávní jednání, kterého se dopustila její dceřiná společnost, nestačí pouze fakt, že mateřská společnost vlastnila v dceřiné společnosti 100 % podíl v době, kdy se tato dceřiná společnost dopouštěla protiprávního jednání porušujícího čl. 81 odst. 1 ES, ale je vždy nutné předložit další důkazy.

71 Podle ní navíc Komise mnohokrát ve své rozhodovací praxi prohlásila, že pouhý fakt, že určitý podnik vlastní 100 % podíl v dceřiné společnosti, která byla přímo zapojena do protiprávního jednání porušujícího právo hospodářské soutěže, sám o sobě nestačí pro vznik odpovědnosti, a že jsou proto nezbytné další skutečnosti, aby se s jistotou založila odpovědnost určité skupiny za chování některé z jejích dceřiných společností, jestliže se mateřská společnost na kartelové dohodě přímo neúčastnila.

72 Společnost Alliance One poukazuje zejména na případ, kdy Komise neshledala mateřskou společnost odpovědnou za chování své dceřiné společnosti a vyslovuje přitom výhrady zejména k přístupu Komise ve věci, v níž bylo vydáno rozhodnutí ze dne 20. října 2004 ve věci Surový tabák – Španělsko (COMP/38.238/B.2), a dále na případy, kdy shledala mateřskou společnost odpovědnou z důvodu její přímé účasti na kartelové dohodě nebo kdy odpovědnost mateřské společnosti založila na jiných skutečnostech.

73 Podle ní zejména z posouzení rozhodovací praxe Komise vyplývá, že požaduje také „další“ skutečnosti než jen fakt, že určitá společnost vlastní 100 % podíl ve své dceřiné společnosti, jako například:

– přímé zapojení mateřské společnosti do protiprávních jednání;

– odpovědnost mateřské společnosti při uskutečňování protiprávního jednání;

– účast mateřské společnosti na setkáních, na nichž bylo protisoutěžní jednání zmiňováno;

– skutečnost, že mateřská společnost netvrdila nebo nenaznačovala, že její dceřiná společnost jedná samostatně;

– skutečnost, že mateřská společnost vystupovala v průběhu řízení jako jediná kontaktní osoba;

– skutečnosti nasvědčující tomu, že mateřská společnost „si byla vědoma“ dohod, nebo skutečnost, že výslovně nezpochybnila, že si byla protiprávního jednání vědoma.

74 Podle společnosti Alliance One z analýzy judikatury a rozhodovací praxe Komise v konečném důsledku vyplývá, že:

– je na Komisi, aby prokázala, že mateřská společnost vykonávala na svou dceřinou společnost rozhodující vliv;

– v případě, kdy je dceřiná společnost 100 % ovládána, se důkazní břemeno při prokazování této skutečnosti neobrací, nýbrž je pouze usnadněno, pokud byly shromážděny další důkazy a indicie k podložení tohoto závěru;

– pouze v případech, kdy mateřská společnost vlastní v dceřiné společnosti 100 % podíl a kdy jsou dány další indicie o jejím zapojení do protiprávního jednání, lze odpovědnost mateřské společnosti presumovat a důkazní břemeno při prokazování, že do protiprávního jednání nebyla zapojena, se přenáší na mateřskou společnost;

– tato domněnka může být kdykoli vyvrácena, pokud bude společnost Alliance One schopna předložit dostatečné důkazy o tom, že i když mohla rozhodující vliv vykonávat, v daném případě tak neučinila.

75 Společnost Alliance One tak zpochybňuje výklad judikatury, který Komise podala v napadeném rozhodnutí, a zdůrazňuje, že Komise v průběhu řízení pouze tvrdila, že společnosti SCC a Dimon Inc. vlastní ve svých italských dceřiných společnostech 100 % podíl a tuto skutečnost považovala za dostačující k přenesení důkazního břemene na účastnice řízení.

76 Tím, že Komise neoprávněně přenesla důkazní břemeno na společnosti SCC a Dimon Inc., tak podle společnosti Alliance One přeměnila domněnku „*iuris tantum*“ na domněnku „*iuris et de iure*“, tedy na domněnku, kterou nelze vyvrátit důkazem o opaku.

77 V případech, kdy je dceřiná společnost 100 % vlastněna jinou společností, se tedy podle společnosti Alliance One důkazní břemeno při prokazování toho, zda mateřská společnost na svou dceřinou společnost vykonává rozhodující vliv, neobrací. V projednávané věci by toto břemeno mohlo být na společnost Alliance One přeneseno pouze tehdy, kdyby Komise předložila přesvědčivé údaje dokazující, že společnosti Transcatab a Dimon Italia podléhaly v období, kdy docházelo k protiprávnímu jednání, rozhodujícímu vlivu svých mateřských společností.

78 Podle žalobkyně se tedy Komise dopustila nesprávného právního posouzení, když odpovědnost společností Dimon Inc. a SCC za chování jejich dceřiných společností presumovala.

79 Komise navrhuje, aby byla tato část prvního žalobního důvodu zamítnuta.

b) Závěry Tribunálu

80 Je třeba připomenout, že se právo hospodářské soutěže vztahuje na činnosti podniků (rozsudek Soudního dvora ze dne 7. ledna 2004, Aalborg Portland a další v. Komise, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P a C-219/00 P, Recueil, s. I-123, bod 59) a že pojem „podnik" zahrnuje jakoukoli jednotku vykonávající hospodářskou činnost nezávisle na právním postavení této jednotky a způsobu jejího financování (rozsudky Soudního dvora ze dne 28. června 2005, Dansk Rørindustri a další v. Komise, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P až C-208/02 P a C-213/02 P, Sb. rozh. s. I-5425, bod 112, a ze dne 10. září 2009, Akzo Nobel a další v. Komise, C-97/08 P, Sb. rozh. s. I-8237, bod 54).

81 Z judikatury vyplývá, že pojem „podnik" musí být v tomto kontextu chápán jako pojem označující hospodářskou jednotku, i když z právního hlediska je tato hospodářská jednotka složena z více fyzických nebo právnických osob (rozsudky Soudního dvora ze dne 14. prosince 2006, Confederación Española de Empresarios de Estaciones de Servicio, C-217/05, Sb. rozh. s. I-11987, bod 40, a Akzo Nobel a další v. Komise, bod 80 výše, bod 55; rozsudek Tribunálu ze dne 15. září 2005, DaimlerChrysler v. Komise, T-325/01, Sb. rozh. s. II-3319, bod 85).

82 Pokud taková hospodářská jednotka poruší pravidla hospodářské soutěže, musí nést za toto protiprávní jednání odpovědnost na základě zásady osobní odpovědnosti (viz v tomto smyslu rozsudky Soudního dvora ze dne 8. července 1999, Komise v. Anic Partecipazioni, C-49/92 P, Recueil, s. I-4125, bod 145; ze dne 11. prosince 2007, ETI a další, C-280/06, Sb. rozh. s. I-10893, bod 39, a Akzo Nobel a další v. Komise, bod 80 výše, bod 56).

83 Protiprávní jednání porušující právo hospodářské soutěže se musí jednoznačně přičíst právnímu subjektu, kterému lze ukládat pokuty. Pro účely provádění a výkonu rozhodnutí Komise v oblasti práva hospodářské soutěže je totiž nezbytné označit za adresáta takovou entitu, která je nadána právní subjektivitou (viz v tomto smyslu rozsudek Tribunálu ze dne 20. dubna 1999, Limburgse Vinyl Maatschappij a další v. Komise, T-305/94 až T-307/94, T-313/94 až T-316/94, T-318/94, T-325/94, T-328/94, T-329/94 a T-335/94, Recueil, s. II-931, bod 978).

84 Z ustálené judikatury vyplývá, že chování dceřiné společnosti může být přičteno mateřské společnosti, zejména pokud tato dceřiná společnost, byť má vlastní právní subjektivitu, samostatně neurčuje své chování na trhu, ale v zásadě provádí pokyny, které jí uděluje mateřská společnost, zejména s ohledem na hospodářské, organizační a právní vazby, které tyto dva právní subjekty spojují (viz rozsudek Akzo Nobel a další v. Komise, bod 80 výše, bod 58 a citovaná judikatura).

85 Vzhledem k tomu, že mateřská společnost a její dceřiná společnost jsou součástí téže hospodářské jednotky, a tudíž tvoří jediný podnik ve smyslu článku 81 ES, může totiž Komise v takové situaci určit za adresáta rozhodnutí, kterým se ukládají pokuty, mateřskou společnost, přičemž se nevyžaduje prokázání osobního zapojení této společnosti do protiprávního jednání (viz v tomto smyslu rozsudek Akzo Nobel a další v. Komise, bod 80 výše, bod 59).

86 Z judikatury také vyplývá, že v konkrétním případě, kdy mateřská společnost vlastní 100 % kapitálu své dceřiné společnosti, která porušila pravidla v oblasti hospodářské soutěže, zaprvé tato mateřská společnost může vykonávat rozhodující vliv na chování této dceřiné společnosti a zadruhé existuje vyvratitelná domněnka, podle které uvedená mateřská společnost skutečně takový vliv vykonává (viz rozsudek Akzo Nobel a další v. Komise, bod 80 výše, bod 60 a citovaná judikatura).

87 Za těchto podmínek postačí k tomu, aby se dalo předpokládat, že mateřská společnost vykonává rozhodující vliv na obchodní politiku dceřiné společnosti, aby Komise prokázala, že veškerý kapitál této dceřiné společnosti je vlastněn její mateřskou společností. Komise následně může činit mateřskou společnost společně a nerozdílně odpovědnou za zaplacení pokuty uložené její dceřiné společnosti, ledaže tato mateřská společnost, které přísluší vyvrátit tuto domněnku, předloží dostatečné důkazy, které by mohly prokázat, že se její dceřiná společnost chová na trhu samostatně (viz v tomto smyslu rozsudky Stora Kopparbergs Bergslags v. Komise, bod 70 výše, bod 29, a Akzo Nobel a další v. Komise, bod 80 výše, bod 61).

88 Soudní dvůr sice v bodech 28 a 29 rozsudku Stora Kopparbergs Bergslags v. Komise, bod 70 výše, uvedl kromě vlastnictví 100 % kapitálu dceřiné společnosti také další okolnosti jako nezpochybnění vlivu vykonávaného mateřskou společností na obchodní politiku její dceřiné společnosti a společné zastoupení obou společností v průběhu správního řízení, Soudní dvůr však takové okolnosti uvedl pouze s cílem popsat souhrn skutečností, na kterých Tribunál založil své úvahy, a nikoli proto, aby bylo uplatnění domněnky uvedené v bodě 86 výše podmíněno předložením dalších nepřímých důkazů o skutečně vykonávaném vlivu mateřské společnosti (viz rozsudek Akzo Nobel a další v. Komise, bod 80 výše, bod 62 a citovaná judikatura; rozsudek Tribunálu ze dne 8. října 2008, Schunk a Schunk Kohlenstoff-Technik v. Komise, T-69/04, Sb. rozh. s. II-2567, bod 57).

89 Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že když Komise přičetla mateřské společnosti odpovědnost za protiprávní jednání, jehož se dopustila její dceřiná společnost, vycházela přitom z předpokladu, že tuto odpovědnost lze přičíst, pokud jsou mateřská společnost a její dceřiná společnost součástí téže hospodářské jednotky, a v důsledku toho představují jediný podnik ve smyslu článku 81 ES (bod 325 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

90 Ústřední prvek, ze kterého Komise vycházela při stanovení, že mateřské společnosti může být přičteno protiprávní jednání její dceřiné společnosti, je fakt, že dceřiná společnost ve svém chování na trhu nejedná samostatně. Tato nesamostatnost je totiž logickým důsledkem „rozhodujícího vlivu" vykonávaného mateřskou společností na chování její dceřiné společnosti a skutečný výkon takového vlivu lze podle judikatury presumovat v případě, kdy mateřská společnost vlastní veškerý kapitál své dceřiné společnosti (viz body 329 a 330 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

91 V bodě 331 odůvodnění napadeného rozhodnutí tak Komise konstatovala, že společnosti Deltafina, Dimon Italia a Transcatab v projednávané věci „nejednají samostatně", protože jsou 100 % ovládány svými mateřskými společnostmi.

92 Na rozdíl od toho, co tvrdí společnost Alliance One, tedy že Komise v projednávané věci přeměnila domněnku „*iuris tantum*" na domněnku „*iuris et de iure*", se tyto úvahy neodchylují od logiky vyvratitelné domněnky. Stejně jako v případě jiných vyvratitelných domněnek přípustných v právu hospodářské soutěže tak platí, že může-li Komise určitou skutečnost legálně presumovat, pak se tato skutečnost považuje za prokázanou, dokud dotyčný podnik domněnku nevyvrátí předložením nezvratných důkazů o opaku (viz rozsudky Soudního dvora Komise v. Anic Partecipazioni, bod 82 výše, body 121 a 126, a ze dne 8. července 1999, Hals v. Komise, C-199/92 P, Recueil, s. I-4287, body 162 a 167). Dále s ohledem na vyvratitelnost uvedené domněnky, tj. že může být v každém posuzovaném případě vyvrácena, nevzniká odpovědnost

mateřské společnosti vlastnící veškerý základní kapitál své dceřiné společnosti automaticky, což by bylo v rozporu se zásadou osobní odpovědnosti, na níž stojí právo hospodářské soutěže.

93 Komise tedy neporušila pravidla, podle kterých se chování dceřiné společnosti přičítá její mateřské společnosti, když v podstatě shledala společnosti SCC a Dimon Inc., jejichž je Alliance One právní nástupkyní coby společnost vzniklá jejich fúzí, odpovědnými za protiprávní jednání, kterého se dopustily jejich dceřiné společnosti Transcatab a Dimon Italia.

94 Je nutno konstatovat, že takový závěr nelze zpochybnit argumenty, které společnost Alliance One předložila v odpověď na písemnou otázku Tribunálu ohledně důsledků, jaké je třeba vyvodit z rozsudku Akzo Nobel a další v. Komise, bod 80 výše. Podle společnosti Alliance One Soudní dvůr v tomto rozsudku zaprvé nesprávně vyložil předchozí judikaturu, zejména rozsudek Stora Kopparbergs Bergslags v. Komise, bod 70 výše, a judikatura je podle ní v tomto ohledu každopádně nejednoznačná. Zadruhé, skutkový rámec věci, v níž byl vydán rozsudek Akzo Nobel a další v. Komise, bod 80 výše, se podle společnosti Alliance One liší od skutkového rámce projednávané věci, neboť do kartelové dohody bylo zapojeno více dceřiných společností, a proto bylo podle ní obtížnější prokázat, že mateřská společnost o protisoutěžních aktivitách nevěděla. Pokud jde o první argument, stačí konstatovat, že z rozsudku Akzo Nobel a další v. Komise, bod 80 výše (viz také v tomto smyslu stanovisko generální advokátky Kokott předcházející rozsudku Akzo Nobel a další v. Komise, bod 80 výše, Sb. rozh. s. I-8241, body 60 a 61) vyplývá, že Soudní dvůr nejenže zohlednil judikaturu, na níž společnost Alliance One zakládá velkou část své argumentace, tj. zejména rozsudek Stora Kopparbergs Bergslags v. Komise, bod 70 výše, ale také podal jednoznačný výklad předchozí judikatury (rozsudek Akzo Nobel a další v. Komise, bod 80 výše, body 58 až 62). Pokud jde o druhý argument, stačí konstatovat, že údajný rozdíl mezi věcí, v níž byl vydán rozsudek Akzo Nobel a další v. Komise, bod 80 výše, a projednávanou věcí je irelevantní, protože kritérium, na jehož základě byla odpovědnost přičtena v prvně uvedené věci, se vůbec netýkalo přímé či nepřímé vědomosti mateřské

společnosti o aktivitách prováděných její dceřinou společností nebo dceřinými společnostmi. Jak správně uvádí Komise, v uvedeném rozsudku taková skutečnost každopádně nebyla zohledněna.

95 Vzhledem ke všem předchozím úvahám je třeba první část prvního žalobního důvodu zamítnout jako neopodstatněnou.

2. *Ke druhé části, vycházející z nezohlednění důkazů předložených společnostmi SCC a Dimon Inc. k vyvrácení uplatněné domněnky*

a) Argumenty účastnic řízení

96 Společnost Alliance One tvrdí, že společnosti SCC a Dimon Inc. předložily řadu různých a úplných důkazů, jež prokazují, že se na kartelové dohodě neúčastnily ani neovlivňovaly chování svých dceřiných společností, ačkoli neměly povinnost takové důkazy předložit, a jasně prokázaly, že v projednávané věci nenastala žádná ze situací, s nimiž judikatura spojuje sankce. Tyto skutečnosti tedy podle společnosti Alliance One dokazují, že společnosti SCC a Dimon Inc. nevykonávaly rozhodující vliv na své dceřiné společnosti a že nebyly schopny tak činit.

97 Společnost Alliance One dále Komisi vytýká, že nesprávně vyložila důkazy předložené společnostmi SCC a Dimon Inc. Má výhrady nejen k různým částem napadeného rozhodnutí, kde Komise tyto důkazy zkoumá a odmítá, ale také k použití dokumentů, o které se Komise opírala.

98 Podle společnosti Alliance One z odpovědí společností SCC a Dimon Inc. na oznámení námitek jasně vyplývalo, že obě skupiny mají velmi decentralizovanou strukturu, hlavně s ohledem na zvláštnosti italského trhu se surovým tabákem. Výkon rozhodujícího vlivu mateřskou společností je tak podle ní neslučitelný s potřebami trhu. Ostatně skutečnost, že obě skupiny mají dceřiné společnosti působící na národních trzích s tabákem v několika zemích, přičemž každý z těchto trhů má svá specifika, jim podle společnosti Alliance One znemožňuje jakkoli vykonávat rozhodující vliv na dceřiné společnosti.

99 Společnosti Transcatab a Dimon Italia podle společnosti Alliance One vysvětlily, že vždy byly na relevantním trhu samostatnými společnostmi a že si v této oblasti určují vlastní obchodní politiku. Pokud jde o prodej zpracovaného tabáku, společnost Alliance One připomíná, že dceřiné společnosti vystupovaly ve vztahu k zákazníkům jako nezávislé společnosti. Na základě toho podotýká, že prodej zpracovaného tabáku v rámci skupiny v době od září 1995 do června 2001 představoval jen minimální podíl celkového odbytu společnosti Dimon Italia (20 až 30 %) s tím, že většina jejího tabáku byla prodána přímo jiným zákazníkům.

100 Společnost Alliance One dále v replice zdůrazňuje, že žádný precedent po účastnících řízení nepožaduje – na rozdíl od toho, co tvrdí Komise – aby k odůvodnění toho, že dceřiná společnost jedná samostatně, prokázali určitou specifičnost své skupiny. Společnosti SCC a Dimon Inc. podle ní ostatně jasně prokázaly, že v jejich případě nenastala žádná ze skutečností požadovaných judikaturou.

101 Pokud jde konkrétně o důkazy předložené společností SCC o neexistenci žádného rozhodujícího vlivu na její italskou dceřinou společnost Transcatab, společnost Alliance One připomíná, že:

– správní rada společnosti Transcatab byla složena hlavně z italských účetních pracovníků a nikdo z nich předtím ani potom neudržoval žádné přímé ani nepřímé vztahy se společností SCC; role společnosti SCC při výběru jejích členů se dále

omezovala na formální jmenování osob určených generálním ředitelem společnosti Transcatab, který byl podle ní na společnosti SCC zcela nezávislý;

– v souladu s článkem 19 stanov společnosti Transcatab měla její správní rada nejširší možné pravomoci v řízení společnosti;

– od 4. srpna 1994, tj. ještě před tím, než společnost SCC zcela převzala kontrolu nad společností Transcatab, bylo chování společnosti Transcatab určováno výlučně jejím generálním ředitelem, kterému správní rada společnosti Transcatab svěřila pravomoci vyjmenované v uvedeném článku 19 stanov v oblasti řízení řádných a mimořádných činností společnosti, jak vyplývá ze zápisu z jednání správní rady společnosti Transcatab z téhož dne; společnost SCC tento stav nikdy nezměnila a generálním ředitelem byla stále tatáž osoba;

– o obchodní politice společnosti Transcatab tedy rozhodoval výlučně její generální ředitel, jak potvrzují zápisy z jednání správní rady, na nichž generální ředitel zpravidla pouze informoval ostatní členy správní rady o obchodní situaci společnosti a tito jen formálně a *a posteriori* schvalovali úkony ředitele.

102 Podle společnosti Alliance One tyto skutečnosti stačí k vyvrácení domněnky, kterou uplatňuje Komise.

103 Společnost Alliance One dále zpochybňuje argumentaci Komise, která tvrdí, že společnost SCC nebyla schopna prokázat, že generálního ředitele společnosti Transcatab nedosadila ona sama, dále že ostatní členové správní rady společnosti Transcatab každopádně zastávali výkonné pravomoci a konečně že společnost SCC neprokázala, že by tito členové byli vybíráni generálním ředitelem a nejmenovala je ona sama.

104 Pokud jde zaprvé o nezávislost generálního ředitele, společnost Alliance One opakuje, že prokázala, že mezi generálním ředitelem, který byl jmenován dlouho před tím, než SCC dceřinou společnost nabyla, a společností SCC neexistuje žádná vazba. V každém případě bylo podle ní na Komisi, aby prokázala, že vedení společnosti Transcatab bylo společností SCC jmenováno před tím, než získala úplnou kontrolu.

105 Pokud jde zadruhé o výkonné pravomoci ostatních členů správní rady, společnost Alliance One předně připomíná, že přenesení řádných a mimořádných pravomocí v oblasti řízení společnosti na generálního ředitele nebylo Komisí zpochybněno. Následně odmítá údajné podrobné důkazy ukazující, že ostatní členové správní rady, například p. S. M., zastávali výkonné pozice, a tyto důkazy nepovažuje za významné, protože zaprvé nesvědčí o existenci sdílené pravomoci při řízení činností společnosti Transcatab a zadruhé neukazují na žádnou účast členů správní rady při určování nákupní politiky této společnosti. Každopádně se podle ní Komise těchto dokumentů nemůže s úspěchem dovolávat, protože předcházejí počátku sporné kartelové dohody.

106 Například z jednoho zápisu z jednání správní rady založeného do spisu společností Alliance One podle ní ostatně vyplývá, že generální ředitel informoval ostatní členy správní rady o obchodní situaci společnosti a že tito automaticky a *a posteriori* schvalovali všechny jeho úkony. Podle společnosti Alliance One naproti tomu neexistuje žádný důkaz o jakékoli účasti ostatních členů správní rady na obchodní politice společnosti.

107 Společnost Alliance One zatřetí tvrdí, že otázka, zda byli členové správní rady společnosti Transcatab jmenováni společností SCC, je irelevantní, protože i kdyby byli ostatní členové správní rady určováni společností SCC, neměli podle ní žádnou pravomoc řídit činnosti společnosti Transcatab.

108 Z některých dokumentů založených do spisu podle společnosti Alliance One dále vyplývá, že akcionáři pouze schvalovali výroční zprávy. Podle ní ostatně neexistuje žádný důkaz o tom, že by generální ředitel projednával nákupní politiku společnosti Transcatab s ostatními členy správní rady, natož s mateřskou společností. Existence některých nezbytných kontaktů, které se však vůbec netýkaly řízení místních aktivit, nemůže být kritériem pro dokázání vlivu mateřské společnosti na její dceřinou společnost.

109 Pokud jde naproti tomu o důkazy předložené společností Dimon Inc. k prokázání neexistence žádného rozhodujícího vlivu na její dceřinou společnost Dimon Italia, společnost Alliance One připomíná, že:

– správní rada společnosti Dimon Italia byla složena z oborníků na italský trh se surovým tabákem a společnost Dimon Inc. po převzetí kontroly nad společností Dimon Italia nejmenovala žádného z členů této správní rady, s výjimkou dvou osob, které plnily úkoly související s finančními otázkami, a p. V. R. (jmenovaného v roce 1998), který byl výkonným řídícím pracovníkem u společnosti Reditab Srl, v níž jeho rodina vlastnila 50 % a zbývajících 50 % vlastnila společnost Dibrell Brothers Inc., kterou na konci roku 1995 nabyla společnost Dimon Inc.; společnost Dimon Inc. tedy podle ní svěřila kontrolu nad společností Dimon Italia dvěma osobám s vynikajícími znalostmi místního trhu;

– ředitelé odpovědní za nákupy, tj. p. V. a p. F. R. (členové rodiny R.) a p. B. (bývalý ředitel společnosti Dibrell Italia) byli při stanovování nákupní strategie společnosti Dimon Italia zcela nezávislí i po převzetí kontroly společností Dimon Inc.;

– mezi řediteli a nákupním týmem společnosti Dimon Italia na jedné straně a řediteli společnosti Dimon Inc. či jakékoli jiné společnosti ze skupiny Dimon na straně druhé nedocházelo k žádnému překrývání funkcí a žádný z členů správní rady nebyl nikdy členem správní rady některé ze společností skupiny ani v těchto společnostech nezastával pozici ředitele nebo vedoucího pracovníka.

110 Argument Komise, podle něhož společnost Alliance One nezpochybňuje, že poté, co společnost Dimon Inc. převzala výlučnou kontrolu nad společností Dimon Italia, jmenovala členy její správní rady, je v replice společnosti Alliance One odmítnut jako neopodstatněný.

111 Společnost Alliance One v tomto ohledu Komisi zaprvé vytýká, že opomněla uvést, že když společnost Dimon Inc. nabyla společnost Dimon Italia (tou dobou Reditab), všichni tři členové správní rady společnosti Reditab byli ponecháni ve svých funkcích a žádný nový člen správní rady společnosti Dimon Italia nebyl jmenován až do 1. ledna 1996. Jelikož byl toho dne počet členů správní rady zvýšen ze tří na pět, společnost Dimon Inc. jmenovala p. V. R., bývalého ředitele společnosti Reditab a člena rodiny, která tuto společnost založila, a p. N., odborníka na nákupy, který předtím nebyl nikdy v kontaktu se skupinou Dimon.

112 Podle společnosti Alliance One po úplném nabytí společnosti Dimon Italia jmenovala společnost Dimon Inc. jen dva finanční odborníky, p. W. M., jehož poté nahradil p. C., kteří nezasahovali do nákupní politiky dceřiné společnosti a nebyli členy správní rady žádné jiné společnosti skupiny Dimon, a v roce 1998 p. F. R., který měl na tuto společnost vazby předtím, než ji nabyla společnost Dimon Inc.

113 Na rozdíl od toho, co tvrdí Komise, však byl p. W. M. zaměstnancem společnosti Dimon International Services Ltd, která je sesterskou společností společnosti Dimon Italia, a na společnost Dimon International neměl žádnou vazbu ani nevykonával řídící pravomoci ve společnosti Dimon Italia. Jmenování p. W. M. proto nemůže dokazovat, že by společnost Dimon Inc. „vykonávala" kontrolu nad obchodní politikou společnosti Dimon Italia.

114 Společnost Alliance One zadruhé zpochybňuje tezi Komise, podle níž stačí důkaz o tom, že mateřská společnost jmenovala jediného člena správní rady, aby se prokázalo, že tato mateřská společnost vykonávala na chování své dceřiné společnosti skutečný vliv. Jedinými relevantními kritérii jsou podle judikatury zjištění, zda měla jmenovaná osoba pravomoc řídit činnosti dceřiné společnosti a zároveň zda byla také členem správní rady jiných společností skupiny, což se v případě osob jmenovaných společností Dimon Inc. nestalo.

115 Společnost Alliance One zatřetí připomíná roli rodiny R. Na rozdíl od toho, co tvrdí Komise, totiž p. V. R., coby člen této rodiny, která předtím vlastnila společnost Reditab, řídil činnosti této společnosti v okamžiku jejího nabytí společností Dimon Inc. a činil tak i nadále, a to nejprve jako nákupní ředitel a poté jako člen správní rady.

116 Společnost Alliance One začtvrté připomíná, že p. B. byl členem správní rady před nabytím společnosti společností Dimon Inc. a že neexistuje žádný důkaz o tom, že by mezi ním a společností Dimon Inc. existovaly jiné vazby. Skutečnost, že se p. B., jak tvrdí Komise, zapojil do kartelové dohody, podle společnosti Alliance One nenaznačuje nic o případných vazbách na mateřskou společnost a nedokazuje to, že by mateřská společnost byla do těchto protisoutěžních jednání zapojena nebo že by o nich věděla.

117 Společnost Alliance One zapáté Komisi vytýká, že nepřihlédla k tomu, že nedocházelo k překrývání funkcí mezi vedením společnosti Dimon Italia a jejím nákupním týmem na jedné straně a vedením společnosti Dimon Inc. či jakékoli jiné společnosti skupiny Dimon na straně druhé.

118 Pokud jde konečně o dokumenty zmíněné v napadeném rozhodnutí, které souvisejí s údajnou existencí komunikačního spojení mezi společností Dimon Italia a zbytkem skupiny Dimon, společnost Alliance One nejprve tvrdí, že tyto dokumenty nestačí k tomu, aby bylo možné přičíst společnosti Dimon Inc. odpovědnost za chování její dceřiné společnosti, protože se netýkají obchodní politiky společnosti Dimon Italia.

119 Společnost Alliance One zvláště tvrdí, že dokumenty související se schůzkou APTI jsou velmi obecné povahy a neodrážejí obchodní politiku společnosti Dimon Italia. E-mail p. C. ze dne 12. února 2002, jehož adresátem byl p. S., podle ní svědčí pouze o tom, že společnost Dimon Italia jednala na národním trhu se surovým tabákem jako samostatný subjekt. Pokud jde o e-mail p. B. ze dne 10. května 2001, jehož adresátem byl p. S., společnost Alliance One zpochybňuje jeho výklad provedený Komisí v její žalobní odpovědi, tj. že dokazuje znalost společnosti Dimon Inc. o kartelové dohodě, neboť se podle společnosti Alliance One jedná o novou, a tím pádem nepřípustnou námitku. Tento dokument podle ní také nijak nevysvětluje a nedokazuje tvrzení Komise, podle kterého p. S. o kartelové dohodě věděl. Toto tvrzení je podle ní ostatně zcela neopodstatněné, neboť z tohoto dokumentu vyplývá, že se zmiňuje o prodeji zpracovaného tabáku, a nikoli o nákupu surového tabáku, a že hlavním cílem schůzky, která je v něm navrhována, bylo jednat o jednom zákazníkovi, který byl producentem tabáku. Pokud jde o dokumenty, jež mají podložit tvrzení Komise, podle kterého společnost Dimon Italia sepisovala pravidelné zprávy o sklizni pro ostatní společnosti skupiny Dimon, společnost Alliance One zpochybňuje závěr, který z toho Komise vyvozuje, neboť se tento závěr zakládá pouze na nepodložené domněnce. Tyto dokumenty navíc podle ní nemohou podporovat závěr, že by společnost Dimon Italia při stanovování své nákupní politiky podléhala vlivu společnosti Dimon Inc., neboť se týkají odlišného trhu, tj. trhu prodeje zpracovaného tabáku, a poskytují pouze informace o odbytu a o celkové hospodářské situaci v Itálii bez jakékoli zmínky o dodavatelích, cenách nebo dohodách se soutěžiteli. Tyto dokumenty se zejména nikde nezmiňují o politice společnosti Dimon Italia v oblasti nákupu surového tabáku. Společnost Alliance One podotýká, že ačkoli se Komise v napadeném rozhodnutí zmiňuje o dokumentech 2892 a 2893 jako o dodatečných důkazech o komunikaci mezi mateřskou společností a její dceřinou společností, ve své žalobní odpovědi se zmiňuje také a vůbec poprvé o dokumentech 2894 až 2902. Vzhledem k tomu, že tyto dokumenty byly předloženy v souvislosti s případnou fúzí společností Dimon Italia a Transcatab, nemohou dokazovat, že by společnost Dimon Inc. zasahovala do „řízení" společnosti Dimon Italia a že by její obchodní politika byla stanovována na úrovni skupiny. Pokud jde o e-mail obsahující hodnocení činností společnosti Dimon Italia provedené společností Dimon Inc. a o zprávu sepsanou p. N., která k němu byla přiložena, jedná

se podle společnosti Alliance One ve skutečnosti jen o jakýsi „testament“ předsedy správní rady na konci jeho funkčního období, který popisuje celkovou situaci společnosti Dimon Italia. Pokud jde konečně o e-mail p. B., jehož adresátem byl p. S. a který se týkal každoroční schůze správní rady, společnost Alliance One tvrdí, že tento e-mail vykresluje celkový pohled na situaci společnosti, tak jak byla zjištěna v průběhu každoroční schůze správní rady, a že nijak nedokazuje, že by společnost Dimon Inc. obvykle přijímala „podrobné informace“ od společnosti Dimon Italia.

120 Společnost Alliance One konečně zpochybňuje závěr, který Komise vyvozuje ze dvou nových dokumentů připojených k její žalobní odpovědi, a sice že p. S. byl „vysokým činitelem na vrcholu hierarchie skupiny společností Dimon“ a že se společnost Alliance One pokusila svou roli minimalizovat. Podle ní tyto dokumenty pouze potvrzují, že p. S. byl odpovědný za koordinaci prodeje zpracovaného tabáku v Evropě.

121 Podle společnosti Alliance One z těchto dokumentů v konečném důsledku vyplývá, že společnost Dimon Italia vystupovala při stanovování své obchodní politiky samostatně a že jediné informace, které si se skupinou vyměňovala, byly obecné povahy nebo se nanejvýš týkaly specifických otázek nesouvisejících s její obchodní politikou.

122 Společnost Alliance One se závěrem domnívá, že prokázala, že dokumenty, na jejichž základě Komise shledala společnosti SCC a Dimon Inc. odpovědnými, nedokazují, že tyto dvě společnosti byly schopny ovlivňovat nebo ovlivňovaly chování společnosti Transcatab a společnosti Dimon Italia. Podle společnosti Alliance One tyto dokumenty nedokládají ani závěr, že mezi oběma společnostmi existovalo přímé komunikační spojení.

123 Dokumenty zmiňované Komisí jsou podle společnosti Alliance One obecnými dokumenty, které nedokazují, že by mateřské společnosti o existenci předmětné kartelové dohody věděly. Komise tedy podle ní nenalezla žádný dokument, který by ukazoval, že společnost SCC nebo společnost Dimon Inc. udělovaly svým italským dceřiným společnostem pokyny nebo že žádaly o informace o jejich nákupní politice, či dokonce takové informace obdržely.

124 Komise navrhuje, aby byla tato část prvního žalobního důvodu zamítnuta.

b) Závěry Tribunálu

125 Na úvod je třeba uvést, jak bylo připomenuto v bodech 86 a 87 výše, že je-li veškerý kapitál dceřiné společnosti vlastněn její mateřskou společností, může Komise vycházet z domněnky, že tato mateřská společnost vykonává na chování této dceřiné společnosti rozhodující vliv, a přitom nemusí podávat další důkazy o tom, že mateřská společnost skutečně takový vliv vykonávala nebo že věděla o protiprávním jednání nebo o zapojení uvedené dceřiné společnosti do tohoto protiprávního jednání. Jedná se o vyvratitelnou domněnku, kterou lze vyvrátit důkazem o opaku. Je tedy na mateřské společnosti, kterou Komise považovala za solidárně odpovědnou za zaplacení pokuty uložené její dceřiné společnosti, aby tuto domněnku vyvrátila důkazy, jimiž lze prokázat, že její dceřiná společnost samostatně určuje své jednání na trhu, a že tedy tyto dvě společnosti netvoří jedinou hospodářskou jednotku. V opačném případě je výkon kontroly prokázán tím, že domněnka vycházející z vlastnictví veškerého kapitálu nebyla vyvrácena (viz v tomto smyslu rozsudek Akzo Nobel a další v. Komise, bod 80 výše, body 60 až 62 a citovaná judikatura; rozsudek Tribunálu ze dne 30. září 2009, Akzo Nobel a další v. Komise, T-175/05, nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí, bod 93).

126 Při posuzování otázky, zda dceřiná společnost samostatně určuje své chování na trhu, je však třeba přihlédnout ke všem relevantním skutečnostem týkajícím se hospodářských, organizačních a právních vazeb, které spojují tuto dceřinou společnost s mateřskou společností a které se mohou lišit v závislosti na zvláštnostech každého případu (viz v tomto smyslu rozsudky Soudního dvora ze dne 10. září 2009, Akzo Nobel a další v. Komise, bod 80 výše, bod 74, a ze dne 1. července 2010, Knauf Gips v. Komise, C-407/08 P, Sb. rozh. s. I-6375, bod 100).

127 V projednávané věci je tedy třeba ověřit, zda se Komise dopustila nesprávného posouzení, když konstatovala, že argumenty a důkazy předložené k prokázání samostatnosti společností Transcatab a Dimon Italia při uplatňování jejich obchodní politiky nemohou dokazovat, že se tyto dceřiné společnosti chovaly nezávisle na svých mateřských společnostech a že s nimi netvořily jedinou hospodářskou jednotku.

128 V bodech 335 až 346 odůvodnění napadeného rozhodnutí se Komise věnuje zkoumání argumentů a důkazů, které společnosti SCC a Dimon Inc. předložily ve svých odpovědích na oznámení námitek k prokázání toho, že na obchodní politiku svých dceřiných společností nevykonávaly rozhodující vliv. Konkrétně v bodech 335 až 340 odůvodnění zkoumá a odmítá argumenty obecné povahy, které SCC a Dimon Inc. vyvozují z toho, že jejich dceřiné společnosti měly zcela samostatné místní vedení. Dále v bodech 341 až 346 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise zkoumá a odmítá konkrétnější argumenty předložené společnostmi SCC a Dimon Inc. k vyvrácení této domněnky.

K obecným skutečnostem uplatněným k vyvrácení domněnky

129 Společnost Alliance One nejprve tvrdí, že skupiny SCC a Dimon Inc. měly velmi decentralizovanou strukturu vlastním, zcela nezávislým místním vedením, na které byly

přeneseny veškeré funkce, a to s ohledem na zvláštnosti trhu se surovým tabákem každého členského státu. Producenti tabáku totiž podle ní potřebovali zejména navázat osobní vztah se svými zákazníky, tj. se zpracovateli, což *de facto* činí výkon rozhodujícího vlivu mateřské společnosti neslučitelným s potřebami trhu.

130 Jak ale Komise správně uvedla v bodě 338 odůvodnění napadeného rozhodnutí, skutečnost, že dceřiná společnost má vlastní místní vedení a vlastní prostředky, sama o sobě neprokazuje, že určuje své chování na trhu nezávisle na své mateřské společnosti. Přenesení správy běžných činností na místní vedení 100 % vlastněné dceřiné společnosti je totiž obvyklou praxí, a nemůže proto dokazovat skutečnou samostatnost dceřiných společností. Totéž platí i pro argument založený na tom, že společnosti SCC a Dimon Inc. působí v desítkách zemí.

131 Dále je třeba poukázat na skutečnost, podobně jako to učinila Komise, že společnosti SCC a Dimon Inc. stály v čele vertikálně integrovaných skupin, kde se dceřiné společnosti soustřeďují na nákup surového tabáku a mateřské společnosti se zabývají uváděním zpracovaného tabáku na trh, což tím spíše prokazuje, že společnosti Dimon Italia a Transcatab tvořily se svými mateřskými společnostmi jedinou hospodářskou jednotku (viz v tomto smyslu obdobně rozsudek Tribunálu ze dne 10. března 1992, Shell v. Komise, T-11/89, Recueil, s. II-757, bod 312). Z toho, že mateřské společnosti působily na různých trzích a neudržovaly dodavatelsko-odběratelské vztahy, nelze v tomto ohledu vyvozovat žádný závěr. Rozdělení úkolů mezi dceřiné společnosti a jejich mateřské společnosti je totiž ve vertikálně integrovaných skupinách běžnou praxí, jež nemůže vyvrátit domněnku, že společnosti SCC a Dimon Inc. skutečně vykonávaly rozhodující vliv na chování společností Transcatab a Dimon Italia. Pokud jde dále o argument, že společnost Dimon Italia neprodávala veškerou svou produkci dalším společnostem ze skupiny Dimon, stačí uvést, že pokud tabulka obsažená v replice potvrzuje, že v letech 1995 až 2000 její odbyt v rámci skupiny představoval 20 až 30 % jejího celkového odbytu, tento údaj není v rozporu s tím, co Komise konstatovala

v bodě 340 odůvodnění napadeného rozhodnutí, a sice že předmětné skupiny „často kupují a uvádějí na trh tabák nakoupený jejich italskými dceřinými společnostmi“.

132 Pokud jde o argument, že žádný precedent od účastníků řízení nepožaduje, aby k odůvodnění toho, že dceřiná společnost jedná samostatně, prokázali určitou specifičnost své skupiny, stačí konstatovat, že precedenty zmíněné společností Alliance One se všechny týkají případů, kdy byla mateřská společnost shledána odpovědnou, a nijak nesouvisejí s vyvrácením dané domněnky. Dále sice Komise v bodě 339 odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že společnosti SCC a Dimon Inc. nepodaly důkaz o specifičnosti své skupiny, Komise však předložení takového důkazu nijak nepožadovala. Po posouzení obecných argumentů společností SCC a Dimon Inc. totiž Komise pouze konstatovala, že tyto společnosti předložily důkazy, jež nemohou prokazovat, že by se jejich skupiny nacházely ve specifické situaci, tj. v konkrétní neobyčejné situaci – neboť předmětná domněnka vychází právě z dedukce založené na empirickém přístupu – díky níž by bylo možné považovat činnost italských dceřiných společností za nezávislou na vlivu jejich mateřských společností. Z tohoto pohledu neumožňují charakteristiky italského trhu se surovým tabákem jako takové odůvodnit existenci takové specifičnosti.

Ke konkrétním skutečnostem uplatněným k vyvrácení domněnky

133 Společnost Alliance One také uplatňuje konkrétní argumenty týkající se zaprvé vztahu mezi společnostmi SCC a Transcatab a zadruhé vztahu mezi společnostmi Dimon Inc. a Dimon Italia, které podle ní dokazují, že ani společnost SCC ani společnost Dimon Inc. nevykonávaly na své italské dceřiné společnosti rozhodující vliv.

– Ke vztahu mezi společnostmi SCC a Transcatab

134 Společnost Alliance One zaprvé uvádí, že správní rada společnosti Transcatab byla tvořena hlavně italskými účetními pracovníky bez přímé či nepřímé vazby na společnost SCC a že společnost SCC pouze formálně jmenovala osoby určené generálním ředitelem společnosti Transcatab, který byl na společnosti SCC také zcela nezávislý.

135 Společnost Alliance One zadruhé zdůrazňuje, že od 4. srpna 1994, tj. ještě předtím, než společnost SCC převzala úplnou kontrolu nad společností Transcatab, o obchodní politice a obecně o „chování" společnosti Transcatab rozhodoval její generální ředitel (presidente del consiglio di amministrazione e amministratore delegato), jemuž správní rada této společnosti svěřila veškeré pravomoci, které mu přísluší ve smyslu článku 19 jejích stanov. Podle společnosti Alliance One skutečnost, že generální ředitel, který byl v době protiprávního jednání ve funkci, byl jmenován před nabytím společnosti Transcatab společností SCC, v podstatě svědčí – hlavně s ohledem na jeho široké pravomoci – o tom, že společnost SCC nikdy neovlivňovala chování své italské dceřiné společnosti.

136 Je třeba konstatovat, že tento argument, který takřka doslovně odpovídá tomu, co společnost SCC tvrdila ve své odpovědi na oznámení námitek, byl Komisí zkoumán zejména v bodech 341 a 342 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Komise zde upřesňuje, že před nabytím veškerého kapitálu společnosti Transcatab již společnost SCC tuto společnost ovládala spolu se svým italským partnerem a že skutečnost, že po převzetí kontroly neprovedla žádnou změnu ve vedení této společnosti, proto nelze považovat za důkaz o tom, že poté, co se stala 100 % vlastníkem své dceřiné společnosti, na ni nevykonávala žádný vliv. Komise dále uvedla, že přenesení výkonných pravomocí na generálního ředitele společnosti Transcatab, kterého bylo možné – vzhledem k neexistenci důkazu o opaku – důvodně považovat za osobu jmenovanou

společností SCC, nebránilo ostatním členům správní rady v tom, aby zastávali výkonné pozice a plnili výkonné funkce.

137 Je třeba podotknout, že jelikož společnost SCC nepodala žádné vysvětlení, Komise činí správně, když přikládá význam skutečnosti, že tato společnost, která v okamžiku, kdy se stala jediným akcionářem, měla veškeré pravomoci k provedení částečné či celkové obměny správní rady, v tomto směru nepodnikla žádné kroky. Z toho vyplývá, že o ponechání členů správní rady, a zvláště p. J., ve funkci musela rozhodnout společnost SCC jakožto jediný akcionář společnosti Transcatab. Mimoto státní příslušnost či totožnost členů správní rady není nijak relevantní pro posouzení toho, zda společnosti SCC a Transcatab tvoří hospodářskou jednotku, či nikoli.

138 Navíc skutečnost, že jediná osoba, a sice generální ředitel, je nadána významnými pravomocemi, které na ni byly přeneseny správní radou, může naopak svědčit o vůli mateřské společnosti usnadnit výkon kontroly nad svou dceřinou společností, a to právě omezením role správní rady pouze na okrajové činnosti a soustředěním veškerých pravomocí do rukou jedné „důvěryhodné osoby". Není totiž věrohodné, jako je tomu v případě společnosti Transcatab, že by nadnárodní společnost přenesla veškeré pravomoci provozní dceřiné společnosti na národním trhu – či dokonce souhlasila, jak patrně naznačuje společnost Alliance One, s přenesením pravomocí, k němuž došlo před získáním úplné kontroly – na fyzickou osobu jednající zcela samostatně a údajně nejmenovanou jediným akcionářem, která by vybírala členy správní rady, čímž by zbavila každou další osobu jakéhokoli vlivu na řízení společnosti, a která by *de facto* nikomu neskládala účty ze své činnosti, tedy pokud by bylo tvrzení společnosti Alliance One akceptováno.

139 Přihlédne-li se též ke skutečnosti, že přenesení pravomocí na generálního ředitele dceřiné společnosti není nijak neobvyklé, nemůže tedy takový argument vyvrátit domněnku o kontrole vykonávané mateřskou společností nad společností Transcatab.

140 K ověření věrohodnosti tvrzení společnosti SCC mimoto Komise právem zohlednila – při posuzování určitých důkazů předložených společností SCC v odpověď na oznámení námitek – takové dokumenty, jako jsou dokumenty zmíněné v bodě 342 odůvodnění napadeného rozhodnutí, které naznačují, že zatímco p. J. byl generálním ředitelem společnosti, přinejmenším jeden další člen správní rady, p. S. M., byl výkonným místopředsedou správní rady společnosti, pořádal týdenní schůzky s vedoucími všech útvarů společnosti k projednání její politiky a vydával pokyny k velké řadě otázek. Tvrzení společnosti Alliance One vycházející z toho, že tyto dokumenty pocházejí z doby před začátkem protiprávního jednání, nemůže obstát. Je totiž třeba konstatovat, že je Komise použila k posouzení věrohodnosti teze společnosti SCC uvedené v její odpovědi na oznámení námitek a převzaté společností Alliance One v jejích písemnostech, a sice že přenesení pravomocí na generálního ředitele mělo za následek zbavení každé další osoby jakéhokoli vlivu na řízení společnosti. Jelikož tyto dokumenty dokazují, že v okamžiku, kdy již byly pravomoci na p. J. přeneseny, jiný člen správní rady společnosti Transcatab, v daném případě p. S. M., hrál významnou roli v řízení její obchodní politiky, je nerozhodné, že se tyto dokumenty vztahovaly k době před začátkem protiprávního jednání.

– Ke vztahu mezi společnostmi Dimon Inc. a Dimon Italia

141 Pokud jde o vztah mezi společnostmi Dimon Inc. a Dimon Italia, společnost Alliance One tvrdí, že když společnost Dimon Inc. získala kontrolu nad svou italskou dceřinou společností, nejmenovala žádné členy její správní rady, s výjimkou dvou osob, které plnily úkoly související hlavně s finančními otázkami a které neměly žádnou vazbu na nákupní politiku společnosti. Společnost Alliance One dále tvrdí, že mezi oběma společnostmi nedošlo k žádnému personálnímu propojení, zejména mezi řediteli, nákupním týmem nebo členy správní rady společnosti Dimon Italia a řediteli nebo členy správní rady společnosti Dimon Inc. či jiné společnosti ze skupiny Dimon. Společnost Alliance One konečně zdůrazňuje, že nákupní strategie dceřiných společností nebyla řízena žádným centrálním týmem společnosti Dimon Inc. Všechny tyto skutečnosti

podle ní nasvědčují tomu, že na svou italskou dceřinou společnost nevykonávala žádný rozhodující vliv.

142 Komise však v bodě 341 odůvodnění napadeného rozhodnutí správně namítla vůči společnosti Dimon Inc., že tato společnost ovládala společnost Dimon Italia ještě předtím, než nabyla veškerý její kapitál. Skutečnost, že společnost Dimon Inc. po převzetí kontroly neprovedla žádnou změnu ve vedení společnosti Dimon Italia, tedy nelze považovat za důkaz o tom, že poté, co se společnost Dimon Inc. stala 100 % vlastníkem své italské dceřiné společnosti, již na její vedení nevykonávala žádný vliv.

143 V tomtéž bodě 341 *in fine* odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise dále uvádí, že „z odpovědi společnosti [Dimon Inc.] na oznámení námitek také vyplývá, že po roce 1995 již byla správní rada složena jen ze zástupců skupiny Dimon a že jeden z nich [p. B.] byl pověřen výlučně každodenní správou podniku“. Ze spisu mimoto vyplývá, že i po jmenování p. F. R. do správní rady společnosti Dimon Italia se p. B. zabýval veškerými aspekty řízení společnosti, včetně plnění smluv o koupi surového tabáku.

144 Jak Komise zdůrazňuje v žalobní odpovědi, toto tvrzení je samo o sobě dostačujícím důkazem – a to i bez použití předmětné domněnky – že společnost Dimon Inc. vykonávala kontrolní pravomoc nad společností Dimon Italia. Ostatně se nezdá, že by společnost Alliance One zpochybňovala, jak to činí společnost Dimon Inc. ve své odpovědi na oznámení námitek, že poté, co společnost Dimon Inc. získala výlučnou kontrolu, jmenovala členy správní rady společnosti Dimon Italia.

145 Pokud jde o argument založený na tom, že členy správní rady byli místní lidé, a na jejich znalostech místního trhu, odkazuje se na úvahy obsažené v bodě 130 výše. Zvláště tvrzení, že „[v]šechy funkce a pravomoci související s nákupem surového tabáku

v Itálii byly přeneseny na místní vedení společnosti Dimon Italia", je zcela irelevantní. I kdyby bylo toto tvrzení správné, skutečnost, na niž společnost Alliance One poukazuje, nijak neznamená, že by společnost Dimon Inc. nebyla schopna vykonávat nebo skutečně nevykonávala rozhodující vliv na obchodní chování společnosti Dimon Italia, zejména v případě činností společnosti Dimon Italia netýkajících se nákupu surového tabáku na italském trhu. Totéž platí pro argument, že mezi řediteli a nákupním týmem společnosti Dimon Italia na jedné straně a řediteli společnosti Dimon Inc. či jiné společnosti ze skupiny Dimon na straně druhé nedocházelo k překrývání funkcí.

Ke skutečnostem, které Komise údajně použila k potvrzení toho, že společnosti Transcatab a Dimon Italia nejednaly samostatně

146 Společnost Alliance One vyjadřuje výhrady k bodům 343 až 346 odůvodnění napadeného rozhodnutí a má za to, že dokumenty, o které se Komise v projednávané věci opírala, jsou irelevantní.

147 Společnost Alliance One z toho vyvozuje závěr, že tyto dokumenty nedokazují, že by mateřské společnosti byly schopné ovlivňovat nebo ovlivňovaly chování společností Transcatab a Dimon Italia, a dále že se jedná o obecné dokumenty, které nedokazují, že by mateřské společnosti o předmětné kartelové dohodě věděly.

148 Jak již ale bylo uvedeno v bodě 125 výše, Komise může presumovat skutečný výkon rozhodujícího vlivu na chování 100 % vlastněné dceřiné společnosti, aniž je povinna předkládat další důkazy o tom, že mateřská společnost skutečně takový vliv vykonávala nebo že věděla o protiprávním jednání nebo o zapojení uvedené dceřiné společnosti do tohoto protiprávního jednání.

149 Na rozdíl od toho, co tvrdí společnost Alliance One, dokumenty zmíněné v uvedených bodech odůvodnění napadeného rozhodnutí neměly být důkazem o tom, že mateřské společnosti byly schopné ovlivňovat nebo v praxi ovlivňovaly chování svých italských dceřiných společností, natož pak důkazem o tom, že mateřské společnosti o předmětné kartelové dohodě věděly. Komise naopak některé dokumenty obsažené ve správním spisu použila jen k určení míry věrohodnosti důkazů a argumentů, které společnosti SCC a Dimon Inc. předložily ve svých odpovědích na oznámení námitek a jimiž chtěly vyvrátit domněnku o rozhodujícím vlivu na své dceřiné společnosti.

150 V tomto ohledu je třeba poukázat na to, že se Komise nedopustila pochybení, když v uvedených bodech odůvodnění zmínila důkazy, jež měly prokázat existenci „komunikačního spojení“ mezi mateřskými a dceřinými společnostmi.

151 Ze spisu totiž vyplývá, že o existenci takového komunikačního spojení svědčí několik skutečností.

152 Pokud jde nejprve o existenci komunikačního spojení mezi společnostmi Transcatab a SCC, Komise právem odkazuje v bodě 344 odůvodnění a v poznámce pod čarou 281 napadeného rozhodnutí na dokumenty, které byly nalezeny v kanceláři p. J. a které nasvědčují tomu, že činnosti společnosti Transcatab byly považovány za činnosti skupiny SCTC, s tím, že společnost Transcatab je označována buď jako společnost patřící do skupiny SCC, nebo jako společnost v rámci skupiny SCTC, a že byly analyzovány v rámci činností skupiny zahrnujících prodej produktů skupiny SCC výrobcům cigaret. Skutečnost, že tyto dokumenty nebyly zmíněny v oznámení námitek, nemá v tomto ohledu žádný význam, neboť jejich účelem je pouze oponovat argumentu, podle kterého mezi mateřskou a dceřinou společností neexistovalo žádné komunikační spojení. Pokud jde o argument společnosti Alliance One, že informace obsažené v těchto dokumentech měly být společností SCC použity ke konsolidaci výsledků

společnosti Transcatab, stačí shodně s Komisí konstatovat, že předmětné dokumenty nejsou účetními dokumenty určenými k sestavení výročních zpráv skupiny, nýbrž dokumenty o obchodní činnosti, jejichž účelem zcela jistě nebylo umožnit společnosti SCC, aby provedla konsolidaci výsledků společnosti Transcatab.

153 Pokud jde dále o existenci komunikačního spojení mezi společnostmi Dimon Italia a Dimon Inc., Komise rovněž právem odkazuje v bodě 345 odůvodnění a v poznámkách pod čarou 282 a 283 napadeného rozhodnutí na pravidelné zprávy o sklizni, jež obsahovaly informace o výsledcích dosažených společností Dimon Italia v Itálii a byly adresovány společnostem ze skupiny Dimon provádějícím nákupy u společnosti Dimon Italia, jakož i na další dokumenty zmiňující se o přímém zasahování vedení společnosti Dimon International a dalších společností ze skupiny Dimon do činností společnosti Dimon Italia.

154 Pokud jde zaprvé o „zprávy o sklizni“ na jedné straně a o „profil Itálie“ vypracovaný společností Dimon v lednu 2000 na straně druhé (viz poznámku pod čarou 282 napadeného rozhodnutí), je třeba uvést, že Komise správně konstatovala, že jelikož se nákupy uskutečňují hlavně uvnitř skupiny (bod 340 odůvodnění napadeného rozhodnutí), byly tyto dokumenty vypracovány pro společnosti ze skupiny Dimon zabývající se těmito nákupy. I kdyby tvrzení společnosti Alliance One, že tyto dokumenty byly zasílány zákazníkům vně skupiny Dimon, bylo správné, nemění to nic na tom, že se společnost Alliance One nijak nezmiňuje o tom, komu byly zasílány, a to tím spíše že tyto zprávy obsahovaly podrobné informace o nákupu surového tabáku, jakož i důvěrné informace o strategii a výsledcích společnosti Dimon Italia.

155 Pokud jde zadruhé o dokument vypracovaný společností Dimon International, ve kterém jsou porovnána zařízení společnosti Dimon Italia a společnosti Transcatab (viz poznámku pod čarou 283 napadeného rozhodnutí), je třeba podotknout, že bez ohledu na svůj obsah, tj. návrh společného podniku v Itálii vytvořeného společnostmi Transcatab a Dimon, naznačuje, že strategické otázky s dopadem na obchodní politiku společnosti Dimon Italia byly řešeny na úrovni skupiny. Bylo tedy správné, že byl tento dokument zohledněn k prokázání existence komunikačního spojení mezi společnostmi Dimon Italia a Dimon Inc., a tím k vyvrácení argumentu společnosti Dimon Inc., a nikoli, jak tvrdí společnost Alliance One, k prokázání toho, že společnost Dimon Inc. vykonávala rozhodující vliv na obchodní politiku společnosti Dimon Italia.

156 Pokud jde zatřetí o zprávu bývalého předsedy správní rady společnosti, p. N., nadepsanou „The Present and Future of Dimon Italia", je třeba poznamenat, že se týká zejména nákladů a kvality nákupů od producentů, slabých stránek společnosti, jejích zařízení, potřeby najmout nového ředitele závodu a vyškolit jej v „nejlépe vedeném závodě společnosti Dimon v Jižní Americe nebo Africe", odborných schopností členů jeho týmu odpovědného za nákup a struktury jeho řízení. Jak je uvedeno v poznámce pod čarou 283 napadeného rozhodnutí, tato zpráva, která byla odeslána společnosti Dimon International a tlumočena nejvyššímu vedení skupiny Dimon, ukazuje, že na úrovni skupiny kolovaly podrobné informace o italské dceřiné společnosti a o její obchodní politice. V tomto ohledu je také třeba konstatovat, že na straně 4 této zprávy si p. N. stěžuje na „nové, podle [něj] přehnané požadavky společnosti Dimon International ohledně zpráv o veškerých aspektech činnosti [dceřiné společnosti]". Na téže straně prohlašuje, že ačkoli je p. B. jedním z nejlepších v Evropě v oblasti vztahů se zákazníky, tato výhoda společnosti „čím dál tím více ztrácí na svém významu, neboť organizace společnosti Dimon Spojené království posiluje svou kontrolu nad odbytem všech společností skupiny". V průvodním e-mailu ke zprávě se dále uvádí, že otázky, které v současnosti vyvstávají na úrovni společnosti Dimon Italia, mohou být řešeny vedením této společnosti „pod dohledem společnosti Dimon International", a navrhuje se „oprávnit vedení společnosti Dimon Italia, aby pokračovalo v procesu reorganizace společnosti". Skutečnost, na niž poukazuje společnost Alliance One, a sice že tato zpráva byla předsedou správní rady společnosti Dimon Italia sepsána jako závěrečné hodnocení jeho funkčního období, nic nemění na závěru, že i s ohledem na svůj obsah svědčí o existenci „komunikačního spojení" mezi společností Dimon Italia a její mateřskou společností.

157 Pokud jde začtvrté o výměnu informací mezi společností Dimon Italia a p. S., je třeba uvést, jak správně upřesňuje Komise v poznámce pod čarou 283 napadeného rozhodnutí, že ze spisu vyplývá, že obsahem této komunikace byly podrobné informace o činnostech společnosti Dimon Italia a pokyny, které tato společnost obdržela k některým obchodním činnostem.

158 V tomto ohledu je třeba nejprve konstatovat, že pokud jde o roli p. S. v rámci skupiny Dimon, napadené rozhodnutí nepřekračuje rámec toho, co připouští sama společnost Alliance One, když tvrdí, že byl odpovědný za koordinaci prodeje zpracovaného tabáku v Evropě. Ze spisu rovněž vyplývá, že p. S. zastával v rámci skupiny funkci „regionálního výkonného ředitele pro Evropu" (viz například „profil Itálie" vyhotovený společností Dimon v lednu 2000) a že z titulu této funkce byl jedním z hlavních vedoucích činitelů skupiny Dimon. Z e-mailu, který mu zaslal p. B., předseda správní rady společnosti Dimon Italia, rovněž vyplývá, že se měl p. S. setkat s předsedou správní rady společnosti Deltafina ke společnému projednání „budoucích perspektiv".

159 Pan S. byl sice formálně jen zaměstnancem jedné ze společností skupiny Dimon, jak tvrdí společnost Alliance One, v rámci skupiny Dimon však zastával velmi vysoké funkce a vykonával velmi významné pravomoci, neboť se konkrétně týkaly jednoho z hlavních odvětví činnosti této skupiny a celého území Evropy.

160 Skutečnost, že p. S. byl s ohledem na svou roli uvnitř skupiny přímo a osobně informován o činnostech společnosti Dimon Italia, proto nutně potvrzuje, že mezi touto společností a její mateřskou společností existovalo významné komunikační spojení.

161 Pokud se v tomto ohledu jedná zaprvé o e-mail p. B., jehož adresátem byl p. S. a který odkazoval na každoroční jednání správní rady, je třeba konstatovat, že na rozdíl od toho, co tvrdí společnost Alliance One, se tento dokument zjevně nevztahuje k sestavování nebo konsolidaci účetní závěrky společnosti Dimon Italia a obsahuje strategické informace o jejích činnostech a o jejím postavení ve vztahu ke konkurenci.

162 Pokud jde zadruhé o dokument obsahující „powerpointovou" prezentaci pro účely schůzky sdružení APTI, jehož odesílatelem byl také p. B. a adresátem p. S., stačí konstatovat, že na rozdíl od toho, co tvrdí společnost Alliance One, z tohoto dokumentu vyplývá, že se na této schůzce jednalo o cenách (viz v tomto ohledu bod 213 odůvodnění napadeného rozhodnutí). V průvodním e-mailu dále p. B. informuje p. S. o účelu této schůzky a zmiňuje se také o související schůzce p. M. M. ze společnosti Deltafina s p. S.

163 Pokud jde zatřetí o e-mail p. C., jehož adresáty byli p. S. a p. B., je třeba konstatovat, že dává do souvislosti nákup a odbyt, neboť se v něm uvádí:

„Nová nákupní strategie [společnosti Dimon Italia] bude vyžadovat podporu a účast evropského výkonného vedení společnosti Dimon, neboť by to mohlo mít velký dopad na náš odbyt."

164 Pokud jde konečně o e-mail p. B. ze dne 10. května 2001, jehož adresátem byl p. S. (viz také bod 209 odůvodnění napadeného rozhodnutí), je třeba konstatovat, že ukazuje, že p. S. přijímal podrobné informace o obchodní politice společnosti Dimon Italia související zejména s nákupní činností, včetně informací o aspektech relevantních z hlediska kartelové dohody.

K výkladu důkazů, jež mohou uplatněnou domněnku vyvrátit z hlediska judikatury

165 Rozsudek ze dne 10. září 2009, Akzo Nobel a další v. Komise, bod 80 výše, podle společnosti Alliance One objasnil „povahu důkazů nebo argumentů, které musí mateřská společnost předložit k vyvrácení domněnky". Společnost Alliance One v této souvislosti spatřuje dvě skupiny faktorů, z nichž první se týká chování dceřiné společnosti na trhu a druhá hospodářských, organizačních a právních vazeb mezi dceřinou a mateřskou společností, a domnívá se, že v případě první skupiny faktorů není zpochybňováno, že společnosti SCC a Dimon Inc. prokázaly, že jejich dceřiné společnosti jednaly na trhu nezávisle.

166 V tomto ohledu stačí konstatovat, že jedinými rozhodnými faktory zmíněnými v rozsudku ze dne 10. září 2009, Akzo Nobel a další v. Komise, bod 80 výše, jsou „hospodářské, organizační a právní vazby", které spojují dceřinou společnost s mateřskou společností (viz bod 126 výše).

167 Výklad faktorů souvisejících s těmito vazbami navrhovaný společností Alliance One z hlediska rozsudku Tribunálu ze dne 14. května 1998, Metsä-Serla a další v. Komise (T-339/94 až T-342/94, Recueil, s. II-1727), a rozsudků Soudního dvora ze dne 2. října 2003, Aristrain v. Komise (C-196/99 P, Recueil, s. I-11005), a Dansk Rørindustri a další v. Komise, bod 80 výše, je třeba odmítnout. Podle společnosti Alliance One z těchto rozsudků vyplývá, že ne každá hospodářská, organizační nebo právní vazba stačí k vyslovení závěru, že mateřská společnost je odpovědná za chování své dceřiné společnosti, ale že to umožňují pouze ty z těchto vazeb, jimiž lze chování dceřiné společnosti vázat na pokyny mateřské společnosti.

168 Pokud jde zaprvé o úryvky z rozsudku Metsä-Serla a další v. Komise, bod 167 výše, je třeba připomenout, že se v dané věci jednalo o sdružení Finnboard, které již pojmově nebylo dceřinou společností a nemohlo být ani součástí podniku, a dokonce ani

mít vlastní obchodní politiku (pokud jde o přesnou povahu právního vztahu mezi uvedeným sdružením a jeho členy, viz rozsudek Tribunálu ze dne 14. května 1998, Finnboard v. Komise, T-338/94, Recueil, s. II-1617, body 271 až 281). Pokud jde zadruhé o úryvky z rozsudků Dansk Rørindustri v. Komise, bod 79 výše, a Aristrain v. Komise, bod 167 výše, je třeba poznamenat, že se netýkají problematiky přičítání odpovědnosti k tíži mateřské společnosti. Věc, v níž byl vydán rozsudek Dansk Rørindustri, bod 80 výše, se totiž týká odpovědnosti společností Henss a Isoplus, které neměly společnou mateřskou společnost (viz v tomto ohledu rozsudek Tribunálu ze dne 20. března 2002, HFB a další v. Komise, T-9/99, Recueil, s. II-1487, body 55 až 61). Stejně tak ve věci, v níž byl vydán rozsudek Aristrain v. Komise, bod 167 výše, Soudní dvůr odmítl, aby byla odpovědnost za chování dceřiné společnosti přičtena „sesterské" společnosti, jež nebyla identifikována jako právnická osoba stojící v čele skupiny (viz v tomto smyslu zejména Aristrain v. Komise, bod 167 výše, bod 98).

169 Jak správně zdůrazňuje Komise, věci, v nichž byly vydány ony tři rozsudky zmíněné společností Alliance One, se v konečném důsledku nijak netýkají otázky přičitatelnosti odpovědnosti za protiprávní jednání dceřiné společnosti k tíži její mateřské společnosti. Tyto tři rozsudky pouze přinášejí vysvětlení v rámci jiných situací, kdy může solidární odpovědnost vzniknout, a to i v případě, kdy mezi společnostmi chybí vztah ovládání. Z toho vyplývá, že se společnost Alliance One nemůže těchto rozsudků s úspěchem dovolávat.

170 S ohledem na předchozí úvahy je třeba učinit závěr, že domněnka, podle které společnosti SCC a Dimon Inc. skutečně vykonávaly rozhodující vliv na chování svých dceřiných společností, nebyla vyvrácena dostatečnými důkazy. Druhá část tohoto žalobního důvodu proto musí být zamítnuta.

3. *Ke třetí části, vycházející z porušení práva na obhajobu*

171 Třetí část prvního žalobního důvodu se dělí v podstatě na dvě výtky. První výtka vychází z toho, že v souvislosti s odpovědností mateřských společností Komise údajně založila napadené rozhodnutí na dokumentech, které nezmínila v oznámení námitek. Druhá výtka vychází z toho, že Komise též porušila právo společností SCC a Dimon Inc. na obhajobu tím, že k prokázání jejich odpovědnosti použila nedostupné dokumenty.

172 V odpověď na otázku položenou Tribunálem na jednání však společnost Alliance One prohlásila, že druhou výtku bere zpět, což bylo zaznamenáno do protokolu z jednání. Proto již není namístě tuto výtku zkoumat.

a) Argumenty účastnic řízení

173 Společnost Alliance One zpochybňuje argumenty, které Komise uvedla v napadeném rozhodnutí k vyvrácení důkazů předložených společnostmi SCC a Dimon Inc. Společnost Alliance One tvrdí, že Komise porušila právo těchto společností na obhajobu, a tím i její vlastní právo na obhajobu. Konkrétně tvrdí, že Komise své rozhodnutí o odpovědnosti mateřských společností založila na dokumentech, které nebyly v oznámení námitek ani zmíněny.

174 V tomto ohledu společnost Alliance One zaprvé připomíná, že se společnost SCC ani společnost Dimon Inc. nemohly k uvedeným dokumentům vyjádřit, neboť je Komise nikdy neinformovala o významu, jaký by jim mohla přikládat. Podle společnosti Alliance One tedy měly společnosti SCC a Dimon Inc. za to, že tyto dokumenty jsou v projednávané věci irelevantní, a ve svých odpovědích na oznámení námitek se

k nim nevyjádřily. V souladu s judikaturou Soudního dvora z toho podle ní vyplývá, že takové dokumenty nejsou přípustnými důkazy v neprospěch Alliance One, neboť neměla možnost se k nim vyjádřit, a skutečnost, že účastníci řízení tyto dokumenty znají, nestačí pro vyslovení závěru, že se k nim mohly v odpovědích na oznámení námitek vyjádřit.

175 Společnost Alliance One v replice zpochybňuje tvrzení Komise, že povaha námitek zůstala nezměněna. Po srovnání oznámení námitek a napadeného rozhodnutí společnost Alliance One zdůrazňuje, že zejména v bodech 339 až 343 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise doplnila několik skutečností a odkázala na dokumenty hovořící v její neprospěch, jež předtím nebyly zmíněny. V souvislosti s „povahou námitek" se tak obecná domněnka o rozhodujícím vlivu změnila na závěr o skutečném výkonu takového vlivu založený na těchto nových dokumentech. Podle judikatury se však Komise nemůže dovolávat důkazů, které nejsou uvedeny v oznámení námitek, aniž dá dotyčným podnikům příležitost, aby se k těmto novým dokumentům vyjádřily. Vzhledem k tomu, že tyto dokumenty jsou podle společnosti Alliance One jedinými důkazy, z nichž Komise vychází, odpovědnost mateřských společností podle ní není prokázána a napadené rozhodnutí musí být v tomto ohledu zrušeno.

176 Společnost Alliance One mimoto v replice uvádí, že dokumenty 2894 až 2902, na které Komise poukazuje poprvé až v žalobní odpovědi, jsou nové, a tím pádem nepřípustné dokumenty, a že Komise předkládá zcela novou, a tudíž nepřípustnou námitku, neboť v žalobní odpovědi volně přehodnotila výklad e-mailu p. B. ze dne 10. května 2001, jehož adresátem byl p. S., v tom smyslu, že obsahuje důkaz o tom, že společnost Dimon Inc. byla o aktivitách kartelu informována.

177 Komise navrhuje, aby byla tato část prvního žalobního důvodu zamítnuta.

b) Závěry Tribunálu

178 Je třeba připomenout, že dodržení práva na obhajobu při vedení správních řízení v oblasti politiky hospodářské soutěže představuje obecnou zásadu práva Unie, jejíž dodržování zajišťují soudy Unie (viz rozsudek Soudního dvora ze dne 3. září 2009, Prym a Prym Consumer v. Komise, C-534/07 P, Sb. rozh. s. I-7415, bod 26 a citovaná judikatura).

179 Podle ustálené judikatury platí, že dodržování práva na obhajobu vyžaduje, aby bylo dotyčnému podniku v průběhu správního řízení umožněno užitečně vyjádřit své stanovisko k reálnosti a relevanci tvrzených skutečností, jakož i k dokumentům použitým Komisí na podporu jejího tvrzení, že došlo k protiprávnímu jednání porušujícímu Smlouvu (rozsudky Soudního dvora ze dne 7. června 1983, Musique Diffusion française a další v. Komise, 100/80 až 103/80, Recueil, s. 1825, bod 10, a ze dne 6. dubna 1995, BPB Industries a British Gypsum v. Komise, C-310/93 P, Recueil, s. I-865, bod 21).

180 Článek 27 odst. 1 nařízení č. 1/2003 tuto zásadu odráží, neboť stanoví, že oznámení námitek zaslané účastníkům řízení musí jasným způsobem uvádět veškeré podstatné skutečnosti, o které se Komise v této fázi řízení opírá (viz v tomto smyslu rozsudek Aalborg Portland a další v. Komise, bod 80 výše, bod 67), aby bylo dotčeným osobám umožněno skutečně zjistit, jaké chování jim Komise vytýká, a aby se mohly účinně obhájit před tím, než Komise přijme konečné rozhodnutí. Tento požadavek je dodržen, když uvedené rozhodnutí dotčeným osobám nepřičítá protiprávní jednání, která nebyla uvedena v oznámení námitek, a obsahuje pouze skutkové okolnosti, ke kterým se dotčené osoby měly příležitost vyjádřit (viz v tomto smyslu rozsudek Tribunálu ze dne 19. března 2003, CMA CGM a další v. Komise, T-213/00, Recueil, s. II-913, bod 109 a citovaná judikatura).

181 Tyto údaje však mohou být stručné a konečné rozhodnutí nemusí být kopií oznámení námitek (rozsudek Musique Diffusion française a další v. Komise, bod 179 výše, bod 14), protože oznámení námitek je přípravný dokument a v něm obsažené skutkové a právní posouzení má jen předběžný charakter (viz v tomto smyslu rozsudek Soudního dvora ze dne 17. listopadu 1987, British American Tobacco a Reynolds Industrie v. Komise, 142/84 a 156/84, Recueil, s. 4487, bod 70). Jsou tedy přípustné doplňky k oznámení námitek učiněné ve světle odpovědí účastníků řízení, jejichž argumenty prokazují, že skutečně mohli vykonat své právo na obhajobu. Komise rovněž může s ohledem na správní řízení opravit nebo doplnit skutkové nebo právní argumenty na podporu námitek, které uvedla (viz v tomto smyslu rozsudky Tribunálu ze dne 28. února 2002, Compagnie générale maritime a další v. Komise, T-86/95, Recueil, s. II-1011, bod 448, a ze dne 22. října 2002, Schneider Electric v. Komise, T-310/01, Recueil, s. II-4071, bod 438).

182 Soudní dvůr dále upřesnil, že zohlednění argumentu, který předložil podnik v průběhu správního řízení, aniž mu bylo umožněno se v tomto ohledu vyjádřit před přijetím konečného rozhodnutí, nemůže být samo o sobě porušením práva na obhajobu (usnesení Soudního dvora ze dne 10. července 2001, Irish Sugar v. Komise, C-497/99 P, Recueil, s. I-5333, bod 24).

183 Konečně je také třeba připomenout, že k porušení práva na obhajobu dochází podle judikatury tehdy, pokud existuje možnost, že z důvodu pochybení Komise bude mít jí vedené správní řízení odlišný výsledek. Žalující podnik prokáže, že k takovému porušení došlo, dokáže-li dostačujícím způsobem nikoli to, že by rozhodnutí Komise mělo odlišný obsah, ale to, že by svou obhajobu mohl zajistit lépe, kdyby k pochybení nedošlo, například tím, že by na svou obhajobu mohl použít dokumenty, k nimž mu byl ve správním řízení odepřen přístup (viz v tomto smyslu rozsudky Soudního dvora ze dne 2. října 2003, Thyssen Stahl v. Komise, C-194/99 P, Recueil, s. I-10821, bod 31 a citovaná judikatura, a Knauf Gips v. Komise, bod 126 výše, bod 28).

184 Společnost Alliance One v projednávané věci Komisi vytýká, že v napadeném rozhodnutí vycházela z dokumentů, které nebyly zmíněny v oznámení námitek. V replice pak dodává, že Komise v žalobní odpovědi poukázala na nové dokumenty, které jsou tím pádem nepřípustné, a že Komise také volně přehodnotila výklad jednoho dokumentu, což považuje za novou, a tím pádem nepřípustnou námitku.

185 Je však třeba poznamenat, že k tomu, aby Komise v oznámení námitek odůvodnila přičtení odpovědnosti k tíži společností SCC a Dimon Inc. za protiprávní jednání porušující kartelové právo, jehož se dopustily jejich 100 % vlastněné italské dceřiné společnosti, v zásadě stačilo – s ohledem na zásady vyplývající z judikatury uvedené v bodech 86 až 88 výše – aby prokázala, jak byl kapitál rozložen mezi dceřiné společnosti a mateřské společnosti (viz body 336 až 338 oznámení námitek). Na základě těchto zásad vyplývajících z judikatury byla Komise povinna se v konečném rozhodnutí vyjádřit k argumentům, které účastnice řízení uplatnily v odpověď na uvedené oznámení (viz bod 335 a následující odůvodnění napadeného rozhodnutí), aby jimi předmětnou domněnku vyvrátily.

186 Mimoto je třeba konstatovat, že na rozdíl od toho, co uvedla společnost Alliance One, Komise v napadeném rozhodnutí nijak nezměnila, a to ani po právní ani po skutkové stránce, ani námitky, ani kritérium, na jehož základě byla odpovědnost přičtena společnostem SCC a Dimon Inc., ani důkazy, o které se opírá. Ze současného výkladu bodů 328 až 334 odůvodnění napadeného rozhodnutí v tomto ohledu vyplývá, že Komise trvala na svém závěru, jasně uvedeném v bodech 336 až 338 oznámení námitek, podle kterého odpovědnost společností SCC a Dimon Inc. vyplývá v zásadě z toho, že své dceřiné společnosti 100 % ovládaly, což mimoto společnost Alliance One nezpochybňuje. Teprve v rámci posouzení argumentů a důkazů předložených účastnicemi řízení ve správním řízení při uplatnění jejich práva na obhajobu se Komise v bodech 335 až 346 odůvodnění napadeného rozhodnutí zabývá některými zvláštními aspekty a dokumenty týkajícími se vztahů mezi společnostmi SCC a Transcatab a mezi společnostmi Dimon Inc. a Dimon Italia a odkazuje přitom na dokumenty obsažené ve správním spise. Posouzení těchto aspektů a dokumentů tedy nemohlo mít vliv na účinný výkon práva společností SCC a Dimon Inc. na obhajobu, a to tím

spíše že k uvedeným dokumentům – které již každopádně měly k dispozici – měly v průběhu správního řízení přístup.

187 Ze spisu ostatně vyplývá, že společnosti SCC a Dimon Inc., jichž je společnost Alliance One právní nástupkyní, byly schopny odpovědět na námitku výslovně uvedenou v oznámení námitek, které jim bylo zasláno, a přednést svou obhajobu před úředníkem pro slyšení. Zásada kontradiktornosti tedy byla v průběhu správního řízení dodržena.

188 V každém případě je třeba také připomenout, jak uvedl Soudní dvůr, že jelikož Komise není povinna, pokud jde o přičitatelnost protiprávního jednání, předložit ve fázi oznámení námitek jiné skutečnosti než důkaz o tom, že mateřská společnost vlastní kapitál svých dceřiných společností, nelze argument o porušení práva na obhajobu přijmout (viz v tomto smyslu rozsudek ze dne 10. září 2009, Akzo Nobel a další v. Komise, bod 80 výše, bod 64).

189 Konečně argument uplatněný v replice, vycházející z nepřípustnosti některých dokumentů založených Komisí do spisu, jakož i z volného přehodnocení výkladu jednoho z těchto dokumentů, jež provedla Komise, nemůže obstát. Tento argument se totiž zakládá na mylném předpokladu, že Komise uvedené dokumenty používá jako další prostředek k podložení svého závěru o odpovědnosti mateřských společností. Dále je třeba konstatovat, že na rozdíl od toho, co tvrdí společnost Alliance One, byly dokumenty vypracované společností Dimon International, v nichž jsou porovnána zařízení společností Dimon a Transcatab, zmíněny v poznámce pod čarou 283 napadeného rozhodnutí.

190 Třetí část tohoto žalobního důvodu je tudíž třeba zamítnout.

4. *Ke čtvrté části, vycházející z porušení pravidel o rozložení důkazního břemene*

a) Argumenty účastnic řízení

191 Společnost Alliance One nejprve připomíná, že jelikož Komise nebyla schopna prokázat účast mateřských společností na kartelové dohodě, musí důkazní břemeno nést Komise.

192 I kdyby se v projednávané věci připustilo, že se domněnka uplatní, nic to nemění na tom, že s ohledem na skutečnosti poskytnuté společnostmi SCC a Dimon Inc. v jejich odpovědích na oznámení námitek měla jejich odpovědnost i tak prokázat Komise.

193 Tyto skutečnosti by totiž vyvrátily domněnky Komise. Avšak místo aby Komise předložila dostačující důkazy, jimiž by odmítla tvrzení společností SCC a Dimon Inc., a tím prokázala jejich odpovědnost, použila v podstatě jiné domněnky k vyvrácení argumentů či k popření toho, že by jimi poskytnuté důkazy měly nějakou hodnotu.

194 Když Komise všechny důkazy a argumenty společností SCC a Dimon Inc. odmítla pouze na základě obecných tvrzení o tom, že ji nedokážou přesvědčit, opomněla tato tvrzení opřít o odpovídající úvahy. Podle společnosti Alliance One tedy není snadné zjistit, jaké skutečnosti, vedle již poskytnutých skutečností, musí podnik předložit, aby Komisi přesvědčil o tom, že nevykonával žádný vliv na dceřinou společnost, v níž vlastní veškerý základní kapitál.

195 Komise tak podle společnosti Alliance One ve skutečnosti vyžaduje *probatio diabolica*, tedy důkaz, jaký je v praxi nemožné předložit, neboť by to musel být „negativní" důkaz o tom, že dotyčné podniky nezasahovaly do rozhodování svých dceřiných společností.

196 Komise navrhuje, aby byla tato část prvního žalobního důvodu zamítnuta.

b) Závěry Tribunálu

197 Společnost Alliance One v podstatě uvádí, že není možné, aby mateřská společnost podala přímý, „pozitivní" a nevyvratitelný důkaz o nevykonávání vlivu na chování své dceřiné společnosti na trhu, protože by se jednalo o *probatio diabolica*.

198 V tomto ohledu stačí uvést, že na rozdíl od toho, co tvrdí společnost Alliance One, se nevyžaduje, aby dotyční účastníci řízení podali přímý a nevyvratitelný důkaz o tom, že se dceřiná společnost chová na trhu samostatně, ale pouze aby předložili jakékoli důkazy, kterými tuto samostatnost lze prokázat (viz bod 125 výše).

199 Skutečnost, že se společnosti Alliance One v projednávané věci nepodařilo dokázat, za účelem vyvrácení domněnky odpovědnosti, že dceřiné společnosti mateřských společností, jichž je právní nástupkyní, samostatně určovaly své chování na trhu, neznamená, na rozdíl od toho, co tato společnost tvrdí, že uvedená domněnka nemůže být v žádném případě vyvrácena.

200 Dále je třeba také uvést, že vzhledem k povaze domněnky, jež umožňuje vyvodit důkaz o určité neznámé skutečnosti z určité známé skutečnosti, je zcela logické, když osoba, vůči níž je domněnka uplatněna, má v zásadě podat opačný důkaz o presumované skutečnosti. Tento závěr však neznamená, že se domněnka stává nevyvratitelnou, neboť v projednávané věci je třeba tento důkaz hledat v osobní sféře toho, vůči komu je domněnka uplatněna.

201 Z toho plyne, že argument společnosti Alliance One není opodstatněný a musí být odmítnut.

202 Také je třeba odmítnout tvrzení, které společnost Alliance One uplatnila v odpověď na písemnou otázku Tribunálu, a sice že podle rozsudku ze dne 10. září 2009, Akzo Nobel a další v. Komise, bod 80 výše, je jediným důsledkem, který z příslušné domněnky vyplývá, obrácení důkazního břemene, a nikoli – jak tvrdí Komise – že důkazní břemeno druhé strany je těžší než důkazní břemeno Komise.

203 V projednávané věci totiž Komise neuvedla, jaká „míra“ dokazování se požaduje, ale pouze konstatovala, že důkazy předložené společnostmi SCC a Dimon Inc. nedokážou domněnku vyvrátit.

204 Proto je třeba zamítnout také čtvrtou část tohoto žalobního důvodu.

205 S ohledem na výše uvedené úvahy je třeba první žalobní důvod zamítnout v plném rozsahu.

B – *Ke druhému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení čl. 23 odst. 2 nařízení č. 1/2003 a zásady proporcionality při stanovení konečné částky pokuty*

1. *Argumenty účastnic řízení*

206 Výše pokuty, která byla uložena solidárně společnosti Transcatab, společnosti Dimon Italia a společnosti Alliance One jako právní nástupkyni společností SCC a Dimon Inc., je podle společnosti Alliance One v rozporu s čl. 23 odst. 2 nařízení č. 1/2003, neboť překračuje hodnotu 10 % obratu každé dceřiné společnosti. Vzhledem k jejich obratům činila maximální částka pokut, které Komise mohla uložit, 3,23 milionu eur namísto 14 milionů eur v případě společnosti Transcatab a 3,99 milionu eur namísto 10 milionů eur v případě společnosti Dimon Italia.

207 Společnost Alliance One dále uvádí, že Komise porušila zásadu proporcionality tím, že jí uložila celkovou pokutu ve výši 24 milionů eur. Při stanovení výchozí částky podle ní Komise zvláště opomněla skutečnost, že k okamžiku přijetí napadeného rozhodnutí již společnosti SCC a Dimon Inc. zanikly fúzí, a že tedy součástí nové skupiny byla pouze společnost Transcatab, zatímco společnost Dimon Italia (s 10 % podílem na trhu) byla prodána třetím osobám. Vzhledem k tomu, že jí zbyl jen 10 % podíl na trhu, společnost Alliance One Komisi vytýká, že porušila zásadu proporcionality, když jí uložila pokutu, jejíž výchozí částka se podobala výchozí částce stanovené společnosti Deltafina (Universal), přestože posledně uvedená společnost zaujímala 25 % podíl na trhu.

208 Komise navrhuje, aby byl tento žalobní důvod zamítnut.

2. *Závěry Tribunálu*

209 Tento žalobní důvod se člení do dvou částí. Společnost Alliance One zaprvé Komisi vytýká, že překročila hodnotu 10 % obratu společnosti Transcatab a společnosti Dimon Italia. Zadruhé jí vytýká, že porušila zásadu proporcionality, neboť výchozí částka pokuty, která se jí týká, se blíží výchozí částce stanovené společnosti Deltafina (Universal), a to bez ohledu na značný rozdíl mezi podíly obou skupin na trhu.

210 Pokud jde o první část tohoto žalobního důvodu, je třeba poznamenat, že úzce souvisí s prvním žalobním důvodem, neboť zamítnutí prvního žalobního důvodu má nutně dopad na opodstatněnost této části posuzovaného žalobního důvodu. Proto s ohledem na úvahy, jež vedly k zamítnutí prvního žalobního důvodu, je třeba učinit závěr, že se Komise nedopustila pochybení, když za referenční hodnotu pro výpočet maximální výše 10 % obratu stanovené v čl. 23 odst. 2 nařízení č. 1/2003 vzala konsolidované obraty společnosti Dimon Inc. (která byla v době trvání protiprávního jednání mateřskou společností společnosti Dimon Italia) a společnosti SCC (která byla v době trvání protiprávního jednání mateřskou společností společnosti Transcatab), které dne 13. května 2005 zanikly fúzí, při níž vznikla nová entita Alliance One (viz v tomto smyslu rozsudek ze dne 30. září 2009, Akzo Nobel a další v. Komise, bod 125 výše, bod 114).

211 Tato maximální výše totiž musí být vypočtena na základě společného obratu všech společností tvořících jedinou hospodářskou jednotku jednající jako podnik ve smyslu článku 81 ES, neboť pouze společný obrat společností tvořících dotčený podnik může být ukazatelem jeho velikosti a hospodářské síly (viz v tomto smyslu rozsudky HFB a další v. Komise, bod 168 výše, body 528 a 529, a ze dne 30. září 2009, Akzo Nobel a další v. Komise, bod 125 výše, bod 114).

212 První část druhého žalobního důvodu proto musí být zamítnuta jako neopodstatněná.

213 Pokud jde o druhou část tohoto žalobního důvodu vycházející z porušení zásady proporcionality, je třeba poznamenat, jak správně zdůrazňuje Komise, že za porušením zásady proporcionality, jehož se společnost Alliance One dovolává, se ve skutečnosti skrývá otázka nástupnictví podniků. Společnost Alliance One totiž v podstatě naznačuje, že by měla být činěna odpovědnou pouze za pokutu uloženou společnosti Transcatab (SCC), a nikoli za pokutu uloženou společnosti Dimon Italia, neboť ta – s 10 % podílem na trhu v době trvání protiprávního jednání – nepatří k nové skupině, protože byla před přijetím napadeného rozhodnutí prodána třetím osobám.

214 V tomto ohledu je nesporné, že společnost Alliance One byla činěna odpovědnou za protiprávní jednání jako právní nástupkyně mateřských společností SCC a Dimon Inc. Takový závěr mimoto vyplývá také z bodu 349 odůvodnění napadeného rozhodnutí, podle kterého je společnost Alliance One považována za adresáta napadeného rozhodnutí z důvodu, že je právní nástupkyní skupin (SCC a Dimon Inc.), k nimž v době trvání protiprávního jednání patřily společnosti Transcatab a Dimon Italia.

215 Je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury fyzická nebo právnická osoba, která řídila dotyčný podnik v době, v níž došlo k protiprávnímu jednání, v zásadě odpovídá za toto jednání, i když ke dni přijetí rozhodnutí konstatujícího protiprávní jednání odpovídala za provoz podniku jiná osoba (rozsudek Stora Kopparbergs Bergslags v. Komise, bod 70 výše, bod 37; rozsudky Tribunálu HFB a další v. Komise, bod 168 výše, bod 103, a ze dne 30. září 2009, Hoechst v. Komise, T-161/05, Sb. rozh. s. II-3555, bod 50).

216 Soudní dvůr také připomněl, že pokud u jednotky, jež se dopustila porušení pravidel hospodářské soutěže, dojde k právní nebo organizační změně, nemá taková změna nutně za následek vytvoření nového podniku, jenž by byl zproštěn odpovědnosti za chování předchozí jednotky, jež bylo v rozporu s pravidly hospodářské soutěže, pokud mezi oběma jednotkami existuje totožnost z hospodářského hlediska (viz rozsudek ETI a další, bod 82 výše, bod 42 a citovaná judikatura).

217 Ve smyslu účinného prosazení pravidel hospodářské soutěže proto může být nutné přičíst kartelový delikt výjimečně novému provozovateli entity podílející se na kartelové dohodě, pokud tento provozovatel může být z hospodářského hlediska považován skutečně za nástupce původního provozovatele (viz v tomto smyslu stanovisko generální advokátky Kokott předcházející rozsudku ETI a další, bod 82 výše, body 75 až 78).

218 Toto kritérium takzvané „hospodářské návaznosti" se použije za zvláštních okolností, například v případě, kdy právnická osoba odpovědná za provoz podniku přestala poté, co se dopustila protiprávního jednání, právně existovat (rozsudek Komise v. Anic Partecipazioni, bod 82 výše, bod 145).

219 V projednávané věci je nesporné, že se předmětného protiprávního jednání dopustily entity, které byly v rozhodné době řízeny společnostmi SCC a Dimon Inc. Po spáchání protiprávního jednání přestaly tyto dvě entity právně existovat, neboť z nich v roce 2005 vznikla fúzí nová entita Alliance One.

220 Když určitý podnik přestane existovat z důvodu, že byl sloučen s nabyvatelem, přebírá tento nabyvatel jeho aktiva a pasiva, včetně jeho odpovědnosti za porušení práva hospodářské soutěže. V takovém případě může být odpovědnost za protiprávní jednání, kterého se dopustil zanikající podnik, přičítána nabyvateli (viz rozsudek Tribunálu ze dne 14. prosince 2006, Raiffeisen Zentralbank Österreich a další v. Komise, T-259/02 až T-264/02 a T-271/02, Sb. rozh. s. II-5169, bod 326 a citovaná judikatura).

221 Právě na základě těchto zásad zůstává společnost Alliance One odpovědná za protiprávní jednání, jehož se dopustila společnost Dimon, přestože byla posledně uvedená společnost převedena na třetí osoby. Situace společnosti Mindo je v tomto ohledu odlišná, neboť – jak upřesnila judikatura – zásada osobní odpovědnosti nemůže být vyvrácena zásadou hospodářské návaznosti v případě, kdy jako v projednávané věci byl podnik účastnící se na kartelové dohodě převeden na třetí nezávislou osobu

a neexistuje strukturální vazba mezi původním a novým provozovatelem (viz v tomto smyslu obdobně rozsudek Hoechst v. Komise, bod 215 výše, bod 61).

222 Z toho vyplývá, že v projednávané věci Komise právem přičetla společnosti Alliance One protiprávní jednání, jehož se dopustily společnosti Transcatab (SCC) a Dimon Italia (Dimon Inc.).

223 Dále je třeba dodat, jak tvrdí Komise, že je zcela irelevantní odkazovat, jak to činí společnost Alliance One, na její podíl na trhu v okamžiku přijetí napadeného rozhodnutí, neboť podíly na trhu, které sloužily ke stanovení výchozí částky pokut, byly, jak vyplývá z bodů 372 a 373 odůvodnění napadeného rozhodnutí, podíly na trhu podniků účastnících se na kartelové dohodě na konci doby trvání protiprávního jednání, tj. v roce 2001.

224 Proto je třeba zamítnout také druhou část tohoto žalobního důvodu.

225 S ohledem na předchozí úvahy musí být druhý žalobní důvod v plném rozsahu zamítnut.

C – *Ke třetímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z nesprávného právního posouzení a nesprávného skutkového zjištění a z porušení zásady proporcionality a nedostatku odůvodnění při stanovení násobitele*

226 Třetí žalobní důvod se dělí na tři části. První část v podstatě vychází z „dostatečného odrazujícího účinku“ pokuty a z rozhodovací praxe Komise. Druhá část vychází z porušení zásady proporcionality a z nedostatku odůvodnění v rozsahu, v němž

byl násobitel použitý v případě společnosti Alliance One vyšší než násobitel použitý v případě společnosti Deltafina. Třetí část vychází z toho, že úvahy, jimiž se Komise řídila při použití násobitele v případě společnosti Mindo, byly nekonzistentní.

227 V odpověď na otázku položenou Tribunálem na jednání však společnost Alliance One prohlásila, že druhá část tohoto žalobního důvodu vyplývá z písařské chyby a že ji bere zpět, což bylo zaznamenáno do protokolu z jednání. Proto již není namístě tuto část žalobního důvodu zkoumat.

1. *K první části, vycházející z dostatečného odrazujícího účinku a z rozhodovací praxe Komise v dané oblasti*

a) Argumenty účastnic řízení

228 Společnost Alliance One zpochybňuje použití násobitele 1,25 na výchozí částku pokut uložených společnostem Transcatab a Dimon stanovenou na 10 milionů eur.

229 Společnost Alliance One se zejména domnívá, že obrat jejich mateřských společností neodůvodňoval použití násobitele a že pokuta ve výši 10 milionů eur byla v projednávané věci s ohledem na jejich velikost a s ohledem na to, že si nebyly vědomy chování svých italských dceřiných společností na trhu se surovým tabákem, dostatečně odrazující. Podle ní měla dále Komise přihlédnout také k omezenému rozsahu zeměpisného trhu, jehož se protiprávní jednání týkalo.

230 Společnost Alliance One dále odkazuje na rozhodovací praxi Komise, přičemž provádí srovnání obratů společností SCC a Dimon Inc. a úrovně pokut uložených jejich dceřiným společnostem s obraty a úrovněmi pokut v případě podniků sankcionovaných Komisí ve zmiňovaných věcech, čímž hodlá prokázat, že použití násobitele nebylo v projednávané věci k dosažení dostatečného odrazujícího účinku odůvodněné.

231 Společnost Alliance One v replice dodává, že použitím násobitele zvlášť na společnost Transcatab a na společnost Dimon Italia Komise překročila meze své diskreční pravomoci a rovněž se odchýlila od pokynů o metodě stanovování pokut udělených [uložených] podle čl. 15 odst. 2 nařízení č. 17 a čl. 65 odst. 5 [UO] (Úř. věst. 1998, C 9, s. 3, dále jen „pokyny"), podle kterých nelze nadnárodním skupinám zvyšovat základní částku automaticky, ale pouze tehdy, vyžaduje-li to zajištění dostatečného odrazujícího účinku.

232 Společnost Alliance One tedy vyslovuje závěr, že použití násobitele 1,25 na společnosti Transcatab a Dimon Italia není odůvodněné a žádá, aby byly pokuty odpovídajícím způsobem sníženy.

233 Komise s argumenty společnosti Alliance One nesouhlasí.

b) Závěry Tribunálu

234 Je třeba připomenout, že účelem sankcí upravených v článku 23 nařízení č. 1/2003 je potlačovat protiprávní jednání, jakož i předcházet jejich opakování. Odrazení je tedy cílem pokuty (viz v tomto smyslu rozsudky Tribunálu ze dne 15. března 2006, BASF

v. Komise, T-15/02, Sb. rozh. s. II-497, body 218 a 219 a citovaná judikatura, a ze dne 30. září 2009, Akzo Nobel a další v. Komise, bod 125 výše, bod 150).

235 Nutnost zajistit odrazující účinek pokuty vyžaduje, aby výše pokuty byla přizpůsobena sledovanému dopadu na podnik, jemuž je pokuta uložena, a to tak aby se zejména s přihlédnutím k finanční schopnosti dotyčného podniku nestala zanedbatelnou či naopak nepřiměřenou v souladu s požadavky vycházejícími jednak z nutnosti zajistit účinnost pokuty a jednak z dodržování zásady proporcionality (rozsudky Tribunálu ze dne 5. dubna 2006, Degussa v. Komise, T-279/02, Sb. rozh. s. II-897, bod 283; Hoechst v. Komise, bod 215 výše, bod 379, a ze dne 30. září 2009, Akzo Nobel a další v. Komise, bod 125 výše, bod 154).

236 Je třeba konstatovat, že Komise v projednávané věci použila metodu upravenou v pokynech, byť na ni výslovně neodkázala, a že se pokyny o odrazujícím účelu zmiňují v bodě 1 A věnovaném závažnosti protiprávních jednání. Ve čtvrtém pododstavci tohoto bodu se konkrétně uvádí, že bude nezbytné „určit výši pokuty na úrovni, která zajistí její dostatečně odstrašující [odrazující] účinek".

237 Tento cíl je zmíněn v nadpise bodu 2.6.3.2 napadeného rozhodnutí („Specifická váha a odrazení"), a zejména v bodech 374 a 375 jeho odůvodnění. Komise se totiž rozhodla použít násobitel 1,5 (tj. zvýšení o 50 %) na výchozí částku pokuty určenou společnosti Deltafina (Universal) a násobitel 1,25 (tj. zvýšení o 25 %) na výchozí částku pokuty určenou společnostem Dimon Italia (Dimon Inc.) a Transcatab (SCC), aby pokutě zajistila dostatečný odrazující účinek, který by scházel, kdyby tato výchozí částka měla odrážet jen postavení těchto podniků na trhu. Komise vycházela zejména z celosvětových obratů za rok 2005, tj. 3,276 miliardy amerických dolarů (USD) v případě společnosti Deltafina (Universal), 1,311 miliardy USD v případě společnosti Dimon Italia (Dimon Inc.) a 0,896 miliardy USD v případě společnosti Transcatab (SCC), aby tak zohlednila „značnou hospodářskou a finanční sílu" těchto skupin s ohledem a skutečnost, že jsou také hlavními světovými obchodníky s tabákem

působícími na různých úrovních činnosti v tabákovém průmyslu a na různých zeměpisných trzích.

238 Pokud jde zaprvé o argument, který společnost Alliance One vyvozuje z toho, že výchozí částka ve výši 10 milionů eur již dostatečným způsobem odrazuje, je třeba konstatovat, že nijak nepodložila své tvrzení, podle kterého by výše pokuty stačila k zajištění odrazujícího účinku pokuty, kdyby byla určena bez použití násobitele souvisejícího s odrazujícím účinkem (viz v tomto smyslu rozsudek Soudního dvora ze dne 17. června 2010, Lafarge v. Komise, C-413/08 P, Sb. rozh. s. I-5361, bod 107).

239 Je třeba uvést, že tento argument je každopádně založen na mylném předpokladu, že zvýšení předmětné pokuty spočívá na vyhodnocení toho, zda daná výše pokuty odpovídá odrazujícímu účelu pokuty posuzovanému z hlediska velikosti a celkových zdrojů podniků.

240 Z napadeného rozhodnutí však nevyplývá, že by zohledňování velikosti a celkových zdrojů pro účely odrazení bylo součástí takového vyhodnocení. Zvýšením výchozích částek v bodě 376 odůvodnění napadeného rozhodnutí totiž Komise bez ohledu na výši těchto částek ve skutečnosti pouze přistoupila – pro účely zajištění odrazujícího cíle pokuty – k rozdílnému zacházení s účastníky téže kartelové dohody, aby tak přihlédla k tomu, jak se jich pokuta reálně dotkne. Toto rozdílné zacházení je zajištěno pomocí násobitelů stanovených s ohledem na velikost a celkové zdroje podniků a bez ohledu na výši částek, na které se tyto násobitele použijí (viz v tomto smyslu rozsudek BASF v. Komise, bod 234 výše, bod 241).

241 Proto je třeba poukázat na to, že se Komise správně domnívala, že s ohledem na velikost a celkové zdroje skupin SCC a Dimon Inc., posuzované podle celkového obratu za hospodářský rok končící 31. březnem 2005, bylo třeba pro účely odrazení jejich pokuty zvýšit, a zároveň na rozdíl od toho, co tvrdí společnost Alliance One, nemohla

být otázka vědomosti o jednání jejich italských dceřiných společností považována za jakkoli významnou (viz v tomto ohledu bod 125 výše).

242 Pokud jde zadruhé o argument vycházející z dostatečného odrazujícího účinku s ohledem na praxi Komise při stanovování násobitelů, stačí zdůraznit, že předchozí rozhodovací praxe Komise neslouží sama o sobě jako právní rámec pro stanovení pokut v oblasti hospodářské soutěže vzhledem k tomu, že tento rámec je definován pouze v nařízení č. 1/2003 a v pokynech (viz v tomto smyslu rozsudek Soudního dvora ze dne 24. září 2009, Erste Group Bank a další v. Komise, C-125/07 P, C-133/07 P, C-135/07 P a C-137/07 P, Sb. rozh. s. I-8681, bod 233 a citovaná judikatura, a rozsudek Tribunálu ze dne 30. září 2003, Michelin v. Komise, T-203/01, Recueil, s. II-4071, bod 292).

243 Pokud jde zatřetí o argument vycházející z velmi omezeného rozsahu zeměpisného trhu, je třeba nejprve poukázat na to, že předmětná kartelová dohoda byla celostátního rozměru a na rozdíl od toho, co patrně naznačuje společnost Alliance One, se neomezovala na regiony produkující tabák. Kartelová dohoda zpracovatelů se totiž týkala nákupního trhu, a nikoli trhu s produkcí, která je soustředěna do některých regionů poloostrova (viz bod 83 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Dále je třeba podotknout, že tato otázka každopádně nesouvisí s použitím násobitele. Velikost zeměpisného trhu je totiž údaj, k němuž Komise přihlíží při posuzování závažnosti protiprávního jednání (viz v projednávané věci body 365 a 366 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Tento údaj tedy odpovídá objektivní a niterní charakteristice protiprávního jednání, zatímco použití násobitele pro účely odrazení předpokládá zohlednění takových objektivních charakteristik účastníků, jako jsou jejich velikost a hospodářské zdroje. Tuto tezi mimoto potvrzuje samotné znění bodu 1 A čtvrtého pododstavce pokynů, neboť zohlednění skutečností, jež odůvodňují použití odrazujícího faktoru, se provádí bez ohledu na vlastní povahu protiprávního jednání, na jeho skutečný dopad na trh a na jeho zeměpisný rozsah (viz v tomto smyslu rozsudek

Degussa v. Komise, bod 235 výše, bod 273). Tento argument musí být proto odmítnut jako irelevantní.

244 Pokud jde začtvrté o argument uplatněný v replice, podle kterého se Komise v projednávané věci odchýlila od pokynů, neboť pokyny brání tomu, aby nadnárodním skupinám byla základní částka pokuty zvýšena automaticky, je třeba konstatovat, že tento argument není skutkově podložený. Z napadeného rozhodnutí totiž vyplývá, že při stanovení výchozí částky Komise nejprve posoudila specifickou váhu každého podniku v závislosti na jeho podílu na trhu a následně zohlednila hospodářskou a finanční sílu nadnárodních skupin, k nimž podniky, které se dopustily protiprávního jednání, patřily, aby tak této částce zajistila dostatečný odrazující účinek. Tato částka tedy v žádném případě nebyla zvýšena automaticky.

245 Ve světle těchto úvah je třeba vyslovit závěr, že se Komise nedopustila pochybení, když výchozí částku pokut uložených společnostem SCC a Dimon Inc. zvýšila, aby jim zajistila dostatečný odrazující účinek.

2. *Ke třetí části, vycházející z toho, že úvahy, jimiž se Komise řídila při použití násobitele v případě společnosti Mindo, byly nekonzistentní*

a) Argumenty účastnic řízení

246 Společnost Alliance One Komisi vytýká, že neuvažovala konzistentně, když v případě společnosti Mindo nepoužila žádný násobitel z důvodu, že tato společnost již

na Alliance One neměla žádnou vazbu, a byla tedy naprosto odlišným podnikem. Společnost Alliance One je odpovědná za pokutu uloženou společnosti Dimon Italia (Mindo), takže pokud na posledně uvedenou společnost nebyl žádný násobitel použit, nelze jej podle společnosti Alliance One tím spíše použít na ni samotnou.

247 Použitím násobitele zvlášť na společnost Dimon Italia a společnost Transcatab z důvodu, že za trvání protiprávního jednání patřily ke dvěma nadnárodním skupinám, Komise podle společnosti Alliance One nepřihlédla ke skutečnosti, že v okamžiku, kdy bylo přijato napadené rozhodnutí a kdy měla být zaplacena pokuta, byla součástí nadnárodní skupiny již jen společnost Transcatab, zatímco společnost Dimon Italia byla mezitím prodána.

248 Mimoto s ohledem na odrazující účinek, který byl použitím násobitele sledován, lze podle společnosti Alliance One použití takového násobitele odůvodnit jen ve vztahu ke společnosti, která se dopustila protiprávního jednání, a nikoli ve vztahu ke společnosti, které se kartelová dohoda vůbec netýkala a jejíž jedinou vazbou na společnost, která se na ní přímo účastnila, je to, že v ní v minulosti vlastnila podíl.

249 Vzhledem k tomu, že společnost Mindo nepřestala existovat, musí být na ni – coby přímého účastníka kartelové dohody – použit násobitel. Podle společnosti Alliance One je nepřípustným důsledkem kritéria použitého Komisí to, že společnost, která se přímo dopustila protiprávního jednání, je sankcionována mírněji než společnost, která ji dříve ovládala a která se nejen neúčastnila na kartelové dohodě a nevěděla o její existenci, ale navíc již na ni nemá žádnou vazbu.

250 V konečném důsledku nemůže Komise podle společnosti Alliance One považovat dvě společnosti za solidárně odpovědné do výše různých a oddělených částek téže pokuty, jak učinila v projednávané věci.

251 Komise s argumenty společnosti Alliance One nesouhlasí.

b) Závěry Tribunálu

252 Nejprve je třeba uvést, že v projednávané věci Komise pro účely výpočtu násobitele právem zohlednila celkový obrat mateřských společností, tj. společnosti Dimon Inc. a společnosti SCC, a nikoli pouze obrat dotyčných dceřiných společností, neboť mateřská a dceřiná společnost, jak bylo uvedeno v rámci analýzy prvního žalobního důvodu, tvořily z hlediska článku 81 ES jediný podnik (viz v tomto smyslu rozsudky Tribunálu ze dne 12. prosince 2007, BASF a UCB v. Komise, T-101/05 a T-111/05, Sb. rozh. s. II-4949, bod 49, a ze dne 18. června 2008, Hoechst v. Komise, T-410/03, Sb. rozh. s. II-881, bod 379). Mimoto použití násobitele jako odrazujícího účinku bylo v projednávané věci odůvodněno právě tím, že podniky, které uskutečnily protiprávní jednání, patřily k nadnárodním skupinám (viz bod 374 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

253 V poznámce pod čarou 291 k bodu 374 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise upřesňuje, že použití násobitele v případě pokuty uložené společnosti Mindo (dříve Dimon Italia) je odůvodněno solidární odpovědností společnosti Alliance One, zatímco pokud jde o vlastní odpovědnost společnosti Mindo, již použití takového násobitele odůvodněné není vzhledem k tomu, že tato společnost přerušila veškeré vazby na svého akcionáře. S ohledem na to, že odpovědnost společnosti Mindo musí být zohledněna v mezích 10 % jejího obratu, však Komise dospěla k závěru, že je zbytečné vypočítávat výchozí částku zvlášť pro tento podnik. Z toho vyplývá, že argument vycházející z toho, že Komise nepřihlédla k situaci, jaká tu byla v okamžiku přijetí jejího rozhodnutí, je skutkově nepodložený.

254 V bodech 403 a 404 odůvodnění napadeného rozhodnutí (v bodě 2.6.3.6 nadepsaném „Výsledné pokuty a uplatnění maximální výše pokuty“) Komise upřesňuje

situaci společnosti Mindo. V bodě 404 odůvodnění napadeného rozhodnutí konkrétně uvádí:

„[…] [solidární] odpovědnost společnosti Mindo (která v současnosti nemá žádné vazby na původní skupinu Dimon) musí být zohledněna v mezích 10 % jejího obratu za poslední hospodářský rok (tj. 3,99 milionu eur)“.

255 Pokud se totiž hospodářská jednotka v mezidobí rozpadla, každá osoba, které bylo určeno rozhodnutí, má právo na to, aby se na ni individuálně uplatnila uvedená maximální výše (rozsudky Tribunálu ze dne 15. června 2005, Tokai Carbon a další v. Komise, T-71/03, T-74/03, T-87/03 a T-91/03, nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí, bod 390, a ze dne 13. září 2010, Trioplast Wittenheim v. Komise T-26/06, nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí, bod 113).

256 Je však třeba konstatovat, že otázka použití násobitele pro účely odrazení v případě společnosti Mindo neměla v projednávané věci vůbec žádný praktický dopad, protože jí uložená pokuta byla omezena hranicí 10 % jejího obratu. Argument uplatněný společností Alliance One je proto irelevantní.

257 Celkové zdroje podniku musí být každopádně posouzeny ke dni uložení pokuty, aby bylo náležitě dosaženo odrazujícího cíle se současným dodržením zásady proporcionality, což mimoto společnost Alliance One nezpochybňuje (viz v tomto smyslu rozsudek Degussa v. Komise, bod 235 výše, bod 285).

258 Komisi tedy nelze vytýkat, že při zvyšování pokuty na základě odrazujícího účinku zohlednila obraty dosažené skupinami, k jejichž fúzi došlo v době od skončení protiprávního jednání do přijetí napadeného rozhodnutí.

259 Komise rovněž postupovala správně, když učinila společnost Mindo solidárně odpovědnou za zaplacení pokuty spolu se společností Alliance One do výše 3,99 milionu eur, zatímco posledně uvedená společnost zůstává odpovědná za zaplacení celé částky pokuty, tj. 10 milionů eur.

260 Ze všech těchto úvah vyplývá, že tento žalobní důvod musí být také zamítnut.

261 Z toho vyplývá, že žaloba musí být v plném rozsahu zamítnuta s tím, že přípustnost druhého a třetího návrhového žádání společnosti Alliance One není třeba v projednávané věci zkoumat.

K nákladům řízení

262 Podle čl. 87 odst. 2 jednacího řádu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že Komise požadovala náhradu nákladů řízení a společnost Alliance One neměla ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedené uložit náhradu nákladů řízení.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (třetí senát)

rozhodl takto:

1) Žaloba se zamítá.

2) Společnosti Alliance One International, Inc. se ukládá náhrada nákladů řízení.

Azizi Cremona Frimodt Nielsen

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 9. září 2011.

Podpisy.

Obsah

Skutečnosti předcházející sporu ..... II - 5748

A – Správní řízení ..... II - 5749

B – Napadené rozhodnutí ..... II - 5751

1. Adresáti napadeného rozhodnutí ..... II - 5752

2. Stanovení výše pokut ..... II - 5756

Řízení a návrhová žádání účastnic řízení ..... II - 5762

Právní otázky ..... II - 5764

A – K prvnímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení pravidel, podle kterých se protiprávní jednání dceřiné společnosti přičítají její mateřské společnosti, jakož i z porušení práva na obhajobu ..... II - 5765

1. K první části, vycházející z porušení pravidel, podle kterých se jednání dceřiné společnosti přičítají její mateřské společnosti ..... II - 5765

a) Argumenty účastnic řízení ..... II - 5765

b) Závěry Tribunálu ..... II - 5769

2. Ke druhé části, vycházející z nezohlednění důkazů předložených společnostmi SCC a Dimon Inc. k vyvrácení uplatněné domněnky ..... II - 5774

a) Argumenty účastnic řízení ..... II - 5774

b) Závěry Tribunálu ..... II - 5783

K obecným skutečnostem uplatněným k vyvrácení domněnky ..... II - 5784

Ke konkrétním skutečnostem uplatněným k vyvrácení domněnky .. II - 5786

– Ke vztahu mezi společnostmi SCC a Transcatab ..... II - 5787

– Ke vztahu mezi společnostmi Dimon Inc. a Dimon Italia .. II - 5789

Ke skutečnostem, které Komise údajně použila k potvrzení toho, že společnosti Transcatab a Dimon Italia nejednaly samostatně ..... II - 5791

K výkladu důkazů, jež mohou uplatněnou domněnku vyvrátit z hlediska judikatury ..... II - 5797

3. Ke třetí části, vycházející z porušení práva na obhajobu ..... II - 5799

a) Argumenty účastnic řízení ..... II - 5799

b) Závěry Tribunálu ..... II - 5801

4. Ke čtvrté části, vycházející z porušení pravidel o rozložení důkazního břemene ..... II - 5805

a) Argumenty účastnic řízení ..... II - 5805

b) Závěry Tribunálu ..... II - 5806

B – Ke druhému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení čl. 23 odst. 2 nařízení č. 1/2003 a zásady proporcionality při stanovení konečné částky pokuty .. II - 5808

1. Argumenty účastnic řízení ..... II - 5808

2. Závěry Tribunálu ..... II - 5809

C – Ke třetímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z nesprávného právního posouzení a nesprávného skutkového zjištění a z porušení zásady proporcionality a nedostatku odůvodnění při stanovení násobitele ..... II - 5812

1. K první části, vycházející z dostatečného odrazujícího účinku a z rozhodovací praxe Komise v dané oblasti ..... II - 5813

a) Argumenty účastnic řízení ..... II - 5813

b) Závěry Tribunálu ..... II - 5814

2. Ke třetí části, vycházející z toho, že úvahy, jimiž se Komise řídila při použití násobitele v případě společnosti Mindo, byly nekonzistentní ..... II - 5818

a) Argumenty účastnic řízení ..... II - 5818

b) Závěry Tribunálu ..... II - 5820

K nákladům řízení ..... II - 5822